

Congrés

de la CGT de Catalunya

RESOLUCIONS

RESOLUCIÓ DEL CONGRÉS AL PUNT 4

1. EL MARC SOCIAL, POLÍTIC I ECONÒMIC EN EL QUE ES DESENVOLUPA EL VII CONGRÉS DE LA CGT DE CATALUNYA.

1.1. *Enfront de la primera crisi mundial de la globalització.*

La situació política ve marcada per l'inici d'una crisi global del sistema capitalista. És de fet la primera crisi general de l'anomenada època de la globalització.

Per **globalització** s'entén les mesures aplicades per sortir de la crisi del anys 70, particularment del capítol nordamericà a partir de:

- Moviment lliure dels capitals arreu que impulsa l'especulació fins a extrems inimaginables.
 - Deslocalització industrial cap a zones on fortes dictadures garantitzen sou d'absoluta misèria (Indonèsia, Països Llatinoamericans, Xina...).
 - Extracció de enormes sumes de capital dels països semicolonials cap als països imperialistes.
 - Imposar privatitzacions d'empreses i sector públic susceptibles de generar beneficis.
 - Constitució d'àrees de producció més àmplies (UE, ASEAN, NAFTA, MERCOSUR...) sense barreres internes, per millorar la rendibilitat.
 - Generalització de fusions que van permetre una brutal concentració de capitals.
 - Una reducció de la despesa pública mitjançant la retallada en tota mena de prestacions socials.
- EEUU ha viscut el més llarg període expansiu de la seva història a costa d'una explotació extrema dels treballadors i treballadores i els pobles d'arreu del món.

En l'aspecte polític de la globalització, eren les anomenades **polítiques neoliberals**, que preparaven estats més forts per aturar tota resistència als seus plans econòmics. Cap a Estats molt més policials. Tant Reagan com M. Thatcher són els millors exemples d'aquestes polítiques.

Associat a les noves necessitats globalitzadores, l'imperialisme impulsà el que s'anomenà el "**Nou ordre internacional**" un intent de sotmetre a una sola disciplina el conjunt d'estats del planeta. Aquest nou ordre era una nova ofensiva militarista, que va conèixer amb la guerra del Golf el seu exponent més destacat.

La globalització no va acabar amb les crisis del capitalisme però fins ara totes han estat parcials. Mèxic (efecte Tequila), Corea-Indonèsia, Rússia, Brasil, Argentina, Turquia i el Sudest Asiàtic; són exemples de crisis parcials en que l'imperialisme va aconseguir aïllar la crisi a la zona amb la injecció de grans sumes per mantenir el sistema financer i imposar una dramàtica destrucció de forces productives.

Ara per primer cop la crisi colpeja el cor del sistema i des dels EUA s'aboca al conjunt del planeta mitjançant els mateixos recursos que han creat en la globalització.

El caràcter de la crisi actual és una nova crisi de sobreproducció, com quasi totes les generades sota el sistema capitalista. La crisi arriba quan les fàbriques produeixen grans quantitats de mercaderies, quan els mercats estan saturats de capitals, i tant els primers com els segons, comencen a tenir dificultats per a ser venuts amb rendibilitat. No és que faltin necessitats per cobrir, justament l'altra cara de la crisi d'abundància és la creixent misèria que recorre el planeta. Però repartir no donaria guanys, aquest estan en destruir la resta "d'opositors" i la manera de fer-ho és destruint mercaderies, fàbriques i llocs de treball (l'Argentina n'és l'exemple més clar). No és la nostra crisi és la del sistema però les conseqüències ens afectaran a nosaltres.

1.2. La crisi de la mundialització. "L'imperi" contra els pobles.

La crisi als EEUU s'inicià l'any 2000 i la manera de sortir-ne d'ella es va jugar a les darreres eleccions amb l'arribada de Bush recolzat en l'aparell militarista i la inversió armamentista, indústria que suposa el 60% de la indústria total a Nordamèrica. Els fets de l'11 de setembre de 2001, li han permès posar-lo en marxa. Ja no hi ha límit per l'osadia de "l'imperi", pot actuar de manera indiscriminada i a més a més amb el beneplàcit dels governs que, inclosos en el sistema econòmic imperant, no veuen altre camí que el seguiment als EEUU.

Des de la nostra anàlisi llibertària no ho podem acceptar i denunciem la política maniquea d'intentar posar en dos bàndols a tota la població mundial: o amb el EEUU o amb els terroristes. L'actuació militar i assassina del EEUU en infinitat de llocs del planeta la desautoritza respecte d'aquesta pretensió, però a més a més des de CGT de Catalunya no podem acceptar que el món possible sigui el de les bombes, el de la fam, el de les diferències econòmiques eternes. En aquest sentit els pobles de l'Afganistan i Palestina són els exemples més sagnants de les conseqüències d'aquesta guerra. Nosaltres volem i sabem que un altre món es possible. **Per tot això realitzem el nostre treball en totes les campanyes possibles contra la guerra.**

Aquesta escala de violència que està generant el sistema, amb possibles intervencions en el lloc del món que EEUU esculli, comporta, a més, una descarada acceleració dels processos de destrucció dels drets i les llibertats de les persones que poden significar un retrocés històric en el conjunt del planeta. Els drets laborals i sindicals no s'estan escapant a aquesta campanya.

1.3. La Unió Europea de l'Euro.

Alguns analistes esperaven que seria l'economia de la UE la que agafaria el relleu, com a locomotora mundial amb l'arribada de la crisi als EEUU, però l'economia de la UE no ha fet sinó entrar en la crisi a remolc de l'economia Nordamericana. Alemanya i França que són el cor de la UE s'atansen a la recessió.

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

En aquesta situació arriba l'euro. Les burgesies europees cerquen una moneda forta en front dels atacs especuladors que desestabilitzen els mercats monetaris i susceptible de disputar el dòlar el lloc privilegiat que aquest gaudeix en els intercanvis comercials internacionals i a les reserves estatals. Però des del naixement de l'euro el gener del 99 no ha deixat de retrocedir davant del dòlar. Fins i tot amb la crisi Yanqui, com qui pren les regnes militars i polítiques del món són ells, l'euro segueix afeblint-se. Per això la seva arribada no és festejada com una gran conquesta: en els estats amb moneda forta com Alemanya temen anar a parar a una moneda més feble que el marc.

La debilitat de l'euro prové de la incapacitat dels estats de la UE d'avançar cap a una política internacional comuna. Així ha quedat palès en tots els conflictes importants com el dels Balcans. Fou EEUU qui va dictar les condicions de la "pau" a Bòsnia, un estat europeu. El pes de la tradició i les relacions històriques de cada estat de la UE pesen de manera determinant i impedeixen una política comuna, i tot això es paga quan un "inversor-especulador" busca garanties per al seu diner. Malgrat això l'euro genera una altra contradicció: la moneda única impossibilita als estats membres l'adopció de mesures monetàries pròpies davant d'una crisi interna.

La UE ha estat el projecte de les grans multinacionals europees per disposar d'un mercat únic en el que poder planificar la producció reduint costos i poder entrar amb millors garanties a competir amb les multinacionals japoneses o nordamericanes. Però també és la possibilitat d'imposar la "globalització" en l'europa occidental, és a dir imposar un retrocés a la classe obrera i un retall de llurs conquestes històriques. Aquests plans d'atac s'anomenen Maastricht, Convergència.

La Confederació Europea de Sindicats s'ha posicionat a favor de la UE argumentant que la defensa de les condicions de vida era un dels objectius dels que impulsaren la UE. **La nostra lluita no ha de situar-se solament en la pressió sobre la comissió europea esperant d'ella o de les institucions de la UE millores per als treballadors, sinó en la mobilització contra elles, intentant unir el conjunt de treballadores i treballadors amb els sectors de joventut i antiglobalitzadors de la UE en clara resposta a la política de col·laboració de la CES.**

1.4. L'Estat Espanyol, el PP al servei de la patronal i les multinacionals.

1.4.1. Reforma laboral.

Coneixem per reforma laboral una sèrie de canvis legislatius que s'estan produint almenys des de l'any 1984. En tots aquests canvis s'han anat empitjorant les condicions de treball, l'estructura de la negociació col·lectiva posant-la encara més del costat dels empresaris i els expedients de crisi s'han convertit en simples processos de destrucció de llocs de treball per augmentar els beneficis de la patronal.

El darrer procés de la reforma ha tingut per objectiu el d'aprofundir en la desregulació de la negociació col·lectiva. Les treballadores i els treballadors en les petites empreses

tindrien cada vegada més una negociació més centralitzada a nivell estatal, les treballadores i els treballadors de les grans empreses, on hi ha activitat sindical i negociació pròpia, veuríem restringides llurs possibilitats en l'acció directa de negociar les seves condicions de treball.

Finalment la petita divisió entre els dos sindicats majoritaris i altres factors d'interès de la pròpia patronal, en un marc d'entrada de la crisi i possible conflictivitat social i les massives mobilitzacions contra la LOU, ha impedit que el govern del PP aconseguís aquesta modificació legislativa en la negociació col·lectiva. Malgrat això solament s'ha aconseguit aturar el cop momentàniament. L'objectiu del PP, amb la majoria absoluta en el parlament espanyol, no ha desaparegut. A més a més els sindicats institucionals han entrat en la negociació d'un nou Pacte Social per el que s'ha tornat ha acceptar la dinàmica de contenció de salaris, del dèficit zero per als comptes de l'estat i de facilitar als empresaris la negociació més favorable als seus interessos. En aquest sentit la mesura fiscal de gravar els carburants per finançar la sanitat pública no solament insisteix en la política del dèficit zero sinó que aprofundeix en la privatització al treure'ls dels PGE.

1.4.2. El sistema públic de Pensions.

En un moment en que les afirmacions de fallida del sistema públic es contraposen als superàvits de seguretat social que destinen a d'altres partides i a descomptes als empresaris, la **insistència d'anar empitjorant el sistema públic de pensions té com a objectiu clar el traspàs de capitals de les treballadores i els treballadors i de caràcter públic, a mans privades de bancs i entitats financeres.**

Encara que hi ha hagut una diferència entre els sindicats majoritaris i solament un ha signat un pacte que segueix aprofundint a la filosofia dels Pactes de Toledo, no hem tingut l'oportunitat d'enfrontar-nos amb força a una de les conseqüències més clares de les polítiques aprovades en els fòrums de la globalització des de fa dècades: el retorn a mans privades de les conquestes socials aconseguides després de molts anys de lluites. **I així es potencien amb un marketing vertiginós que l'única solució que ens queda per assegurar la nostra vellesa és comprar els plans de pensions (no ens referim als acords pagats per empreses per completar la pensió) a les mateixes persones que imposen aquests canvis legislatius i que ens ofereixen des de els seus bancs.**

1.4.3. Llei concursal

És una altra agressió a les relacions laborals, referida a la situació de tancament d'empreses per fallida quant el concurs dels creditors per a la seva liquidació. L'objectiu d'aquest nou atemptat legislatiu és que les treballadores i els treballadors que fins ara són les primeres i els primers creditors conjuntament amb la Seguretat Social, entren en els tancaments d'empreses de la mateixa manera que els bancs o els proveïdors de matèries primeres. D'aquesta manera es perdrien les garanties de cobrament actuals per a les treballadores i els treballadors afectats.

És terriblement negativa l'actitut dels sindicats majoritaris de demanar ells mateixos les fallides en les empreses en crisi. També és negatiu que aquests sindicats demanin les fallides i després siguin els síndics de les mateixes i cobrin per això quantitats mil·lionaries.

Des de CGT de Catalunya ens oposem a que novament els treballadors paguin les conseqüències de les crisis que generen els empresaris i els qui des de els governs les alimenten. El que procedeix és la negativa i l'enfrontament sindical als tancaments d'empreses.

1.4.4. El Pacte Social 2002

Amb una total falta de transparència en la seva negociació davant les treballadores i els treballadors i la resta de sindicats, els sindicats institucionals, han signat un document d'acord per a la negociació col·lectiva del 2002. Aquest acord suposa, a grans trets el següent:

- Amb l'apel·latiu "moderació salarial" es fixa el límit màxim de pujada de convenis en el 2% impedit tenint en compte les diferències entre autonomies i nacionalitats. Amb un IPC interanual d'un 2,7% existeix pèrdua de poder adquisitiu.
- Es modifica l'estructura salarial, potenciant explícitament els conceptes variables.
- S'augmenta la capacitat de mesures flexibilitzadores en jornada i calendaris.
- S'obre la mobilitat funcional al màxim, a l'establir el criteri per grups professionals.
- S'aprofundeix en mesures de contractació temporal per "paliar la crisi de les empreses" acceptant els sotassignants que siguem nosaltres els qui ho paguem.
- Es fomenta el canvi d'ocupació fixa i estable per les modalitats més barates en condicions i acomiadament.
- S'acorda un marc d'ajust d'ocupació amb suspensions de contractes o reducció de jornada que significa una flexibilització laboral extraordinària per a les empreses.

El contingut de l'acord, de començament a final, recull totes les pretensions de la patronal per dotar-se de mecanismes de flexibilitat i de precarietat laboral així com per a garantir la congelació salarial, mentre els seus beneficis segueixen creixent.

En definitiva es tracta d'un acord pactat a espatlles dels treballadors, amb el que s'intenta legitimar els criteris econòmics neoliberals i la imposició de la dictadura dels beneficis empresarials, justament en el moment en el que s'inicien un procés de crisi, aplicant a la vegada tots els continguts de les reformes laborals especialment les negociades els anys 2000 i 2001.

1.4.5. Repressió i pèrdua de drets i llibertats.

Lluny d'intentar una solució política i civil a Euskadi, el govern insisteix en que l'única solució és la policial i la repressiva. Això genera una autoalimentació del conflicte armat, posa en qüestió drets fonamentals dels pobles i genera, a la contra sentiments nacionalistes espanyolistes tant o més excloents que els que diuen combatre. S'està utilitzant la situació d'Euskadi des de el govern, per reprimir en realitat a joves de Terrassa i de Catalunya que treballen socialment en temes ecològics, antiglobalització, okupes, etc. El cas de Laura Riera, companya de CGT que segueix sofrint presó sense tenir la jutgessa que instrueix el cas, més càrrecs que el d'haver donat una informació a un altre company al que no acusen de res, n'és una prova.

Rera la "guerra al terrorisme" decretada des de Washington pels fets de l'11 de setembre i el posterior procés de guerra, el PP ha vist legitimada la seva lluita: il·legalització i congelació de fons de les organitzacions acusades de col·laboradores —com les gestores— ampliació del concepte "terrorisme" a la UE incolent-hi la "violència de carrer", l'ordre de captura europea... ajuden al PP en el camí iniciat i li permeten afrontar les mobilitzacions que s'oposin a la seva presidència en la UE en la forma més contundent a l'ampara d'aquest enemic difós que s'anomena terrorisme. No solament es criminalitza als qui manifesten la seva oposició al sistema sinó que es permet i no s'enfronta per res la creixent generació de manifestacions i accions racistes, xenòfobes, antinacionalistes o feixistes.

L'oposició seguidista dels sindicats institucionals els va fer recolzar sense reserves el pacte contra el terrorisme i després de l'11 de setembre sumar-se al "front contra el terrorisme" sense cap esment a allò que pot significar d'atemptat contra els drets i les llibertats, inclosos de manera important els laborals i els sindicals. **La CGT de Catalunya hem de mantenir la denúncia d'aquesta política i no acceptar una política clarament maniquea.**

1.4.7. CGT de Catalunya no acceptem perdre tot allò aconseguit

L'acord al que han arribat els sindicats institucionals a l'empresa SEAT, per el que poden haver jubilacions a canvi de contractes de relleu amb sous molt per sota dels treballadors actuals, és el pitjor exemple de defensa de "l'estat del benestar" i marca una pauta en les negociacions per la importància d'aquesta empresa.

D'una reivindicació justa perquè les persones de més de 60 anys siguin jubilades i entrin joves en el seu lloc amb els mateixos drets, la patronal ha aconseguit una nova categoria en el conveni que reduirà el salari dels nous contractats en un 30%. Per cobrar el mateix que el demés hauran de passar fins a 7 anys. Juntament a això s'ha fet desaparèixer del conveni el concepte d'antiguitat passant-lo per als nous ingressos a un pla de pensions, qüestió aquesta llargament perseguida per la direcció de l'empresa. I tot això després dels 6 anys de majors beneficis de SEAT-VW.

I aquesta situació es solament un exemple. Infinitat d'empreses i convenis empitjoren les condicions dels nou contractats fent perdre tot allò aconseguit després de molts anys de lluita i reivindicacions. Des de la primera internacional l'objectiu de la lluita social o política ha estat deixar un món millor per a les nostres filles i els nostres fills. Ara s'està permetent que perdem drets i cèntims de manera continuada i que les joves i els joves acceptem com a normal que han de treballar per menys diners i en pitjors condicions.

Des de CGT de Catalunya la nostra oposició més rotunda a aquesta posició entreguista. Malauradament la nostra presència representativa fa que les capacitats de intervenció directe en les negociacions on es pacten les coses més negatives sigui encara molt petita. Aquest és un problema però sobretot es un repte que ens hem de marcar, que ens obliga a enfrontar-lo recolzant-nos en l'assemblea de treballadors i treballadores i unificant les diferents plantilles, perquè sigui des de la mobilització dins i fora de l'empresa com podem fer-li front. L'experiència ens diu que on estem rebaixem o impedim les conseqüències d'allò que altres fan.

1.4.8. El desarmament ideològic, la fragmentació de la lluita.

Durant tot aquest temps les dinàmiques de destrucció de les condicions de treball han anat acompanyades de la retòrica de la defensa de l'ocupació. El missatge que des de la patronal, el govern i els sindicats institucionals s'ha desenvolupat en els darrers anys s'ha basat en l'acceptació de l'empitjorament de les plantilles majors i de l'eliminació de drets adquirits, per a les noves plantilles. La coartada: l'ocupació. Aquests processos negociadors de convenis i expedients de crisi han anat acompanyats de xantatges que han generat a la vegada una pèrdua de consciència col·lectiva com a classe treballadora.

Aquesta pèrdua de consciència no ha estat produïda de manera espontània. Les contínues decepcions davant acords, convenis o expedients de crisi han fet que la confiança en el sindicalisme en general s'hagi rebaixat extraordinàriament. Però sens dubte la fragmentació de les plantilles i del conjunt de la classe treballadora s'ha produït per fets concrets. Un d'ells es el trencament en dues plantilles (a vegades més) entre els més grans i els més joves, un altre és la manera de contractar a les noves plantilles en funció dels acords a la baixa signats per utilitzar les llistes "d'amics" a l'hora de contractar a aquestes plantilles més barates. Amb això aconsegueixen segrestar les voluntats tant dels nous contractes com dels familiars i amics de la plantilla antiga.

Des de CGT de Catalunya hem intentat sortir d'aquesta situació i, allà on la nostra presència ho ha permès, parlar els cops. Malgrat això el sentiment general i la realitat majoritària és la d'un desarmament ideològic que serà un obstacle més en la necessitat que tenim d'enfrontar la crisi dels pròxims anys.

1.5. Catalunya, vint anys de govern neoliberal.

Si hi ha quelcom que defineix la situació actual de Catalunya és el seguidisme de CiU a la política econòmica, que comparteix clarament amb el PP. I no és gens estrany: Catalunya

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

ha estat governada els últims 20 anys per la coalició CiU. Els successius governs han portat a terme polítiques favorables a les burgesies catalana i espanyola i als capitals estrangers i multinacionals i s'han convertit en la veu de la patronal catalana amb clara incidència en les reformes laborals dels governs del PSOE i del PP. Lleis com la d'estrangeria, la LOU, les reformes laborals o els PGE, han posat de manifest aquesta voluntat de CiU de recolzar a una majoria parlamentària que no precisava dels seus serveis, i han estat també la moneda de canvi del recolzament del PP a CiU en el parlament de Catalunya a fi de garantir la seva governabilitat.

Àdhuc en el terreny de les competències transferides, la política de CiU ha anat més enllà que la del propi marc estatal. En la sanitat són impulsors de l'anomenat "model català" de subcontractació de serveis hospitalaris i d'ambulatoris públics sencers per al gran sector català de sanitat privada, o a empreses sanitàries de nova creació. Són escandaloses les ineficiències del model: a Catalunya hi ha 6 caríssimes màquines de diàlisi renal, quant a Suècia per a una població equivalent n'hi ha una de sola i és suficient. Són també d'escàndols successius els avals públics a fons perdut fins arribar als 4000 milions de pessetes a l'Hospital General de Catalunya (privat). En ensenyament, és la comunitat en major despesa en concerts amb escoles privades. El contrari, a nivell salarial, els sous han retrocedit en termes absoluts (en relació amb l'IPC català) un 17%, situant-nos vers la cua del rànquing de comunitats.

Una part cada vegada més gran del pressupost és gestionada pel sector d'empreses, ens i consorcis alimentats amb diners públics, sense el control pressupostari equiparable a la resta de l'administració. Una mostra és la desaparició de mil milions de pessetes de l'Institut Català de Turisme o el desviament de diners dels fons de cursos de formació ocupacional per a finançament que governava la Conselleria.

En els serveis administratius i tècnics hi ha una triple escala salarial: la dels consorcis (la més gran alta i amb contractació lliure, però amb convenis sense drets), la que apareix a llei de pressupostos i finalment la que correspon a treballadors d'empreses subcontractades, concessionàries i ETT.

El tant repetit marc català de relacions laborals no és més que una entelèquia. En totes les ocasions en que s'ha pogut canviar el marc del 10% de representativitat estatal i del 15% a nivell de Catalunya, s'ha rebutjat per mantenir l'estatus quo que interessa a la Generalitat i pactar amb els dos sindicats institucionals. Això fa que a Catalunya els dictats de la política global o estatal siguin aplicats sense modificacions.

Malgrat tot, la situació a nivell polític, pot tenir alguns canvis davant la perspectiva de les eleccions. Pujol ha anunciat la fi de la seva llarga etapa de govern. I des d'aquesta situació a llançat a Artur Mas com a candidat a succeir-lo. És en aquest sentit que CiU comença a posar distàncies amb el PP per estalviar-se el càstig electoral que aquesta aproximació va tenir i tindrà en les properes eleccions encara més amb el gir obertament centralista que està imposant el PP en la fase actual. Tampoc és descartable que els canvis procediren de

l'entrada de Maragall com a successor de Pujol amb una situació diferenciada pels lligams amb el PSOE i el seu paper d'oposició.

És en aquest panorama com arriba la crisi a Catalunya i a Espanya. A diferència d'altres no ve per la reducció del consum intern encara que començà ja en el 2000, sinó que ens arriba "de dalt" de les multinacionals que el període anterior ens han absorbit i han aconseguit enormes beneficis. Per tant "la crisi" apareix en els sectors puntuals de la producció i caurà en cascada damunt la resta.

Així hem iniciat aquesta tardor amb ERE'S en empreses com NISSAN –amb supressió de mil llocs de treball eventuais-, o acords com el citat de SEAT –amb previsió d'una influència en les empreses depenents d'uns dotze mil llocs de treball-, DERBI, UH, HEINKEL, FUNOSA, CREMSA... totes elles producte dels plans de multinacionals i amb repercussions impotantíssimes en la petita i mitjana indústria. D'entrada i solament en automoció es calcula la pèrdua d'uns 20.000 llocs de treball directes a Catalunya. Els plans no queden aquí i ja es prepara IBERIA, amb un panorama per davant que preveu fusions monstre l'any que ve (de les 17 companyies europees, es calcula que en restaran entre 3 i 5) després dels corresponents ajustaments de plantilla que són de l'ordre de milers. El mateix Rato, reconeix que l'any que ve es perdran uns 100.000 llocs de treball a més a més de la no creació dels que es precisarien per aquells que accedeixen a la seva primera ocupació.

Aquesta situació, en el marc de fragilitat de l'ocupació que han delineat els successius canvis legals, i la política de pacte social ressenyada al començament, creen una difícil situació. A tot això s'ha d'afegir que es donarà un canvi generacional dels vells sindicalistes dels anys 60 – 70 que avui són els que es troben a les portes de la jubilació i els joves que han accedit a llocs de treball precaris o de doble escala i que avui són els que més sofriran la crisi.

Les vagues a Catalunya l'any passat multiplicaren les de l'anterior, però a més de seguir essent molt reduïdes cal assenyalar que el 95% de les jornades perdudes es donaren en el sector serveis i solament un 5% en l'industrial, remarcant sobretot que els cops fins ara han estat selectius sobre sectors de plantilla que no sortiren a la lluita doncs en la seva majoria eren precaris i tampoc reberen el recolzament de les plantilles estables. Cal veure quina capacitat tenim ara per respondre a una crisi que tractarà també aprofitar-se en els precaris però que ja comença a sacsejar l'ocupació fixa (HENKEL, UH...)

2 ELS ALTRES AGENTS SOCIALS

2.1 Els sindicats majoritaris

El nivell de dependència econòmica al que han arribat els sindicats majoritaris, no solament del propi Govern que els injecta quantitats directes, sinó mitjançant dels fons del Forcem, de la negociació de pactes o d'expedients i tancaments d'empreses, es una llosa pesant que els impedeix oposar-se realment a aquestes polítiques. Això els porta a la

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

pràctica a un sindicalisme "apolític" teòricament independent dels partits, però totalment depenent del Partit que governi i de la política que aquest desenvolupi.

En el cas de Catalunya les divisions en la forma que en observat rederament entre els dos sindicats majoritaris, poden obeir més a les baralles davant les properes eleccions sindicals o a la necessitat d'UGT de recolzar al PSC-PSOE, que d'unes diferències reals en els plantejaments estratègics. L'assignatura del darrer pacte social així ho confirma. Quant a la CON arriba al Congrés amb la fusió de ponències i la presentació de llistas conjuntes entre els anomenats oficialistes i crítics. Una unitat al voltant de la mateixa política que marca el sindicat a nivell estatal: desmobilització i pactes. Aquesta situació deixa un enorme espai a l'esquerra de CC.OO., un espai que des de CGT hem d'anar omplint sense descartar que puguem fer de pont cap a sectors, que contraris al acord de la direcció, poden no veure's reflectits en aquests sindicats. En tot cas no podem menysprear les situacions a les que com CGT de Catalunya puguem influir de cara a plantejar contradiccions que fagin que el monolitisme dels dos sindicats institucionals perdi força.

Malgrat això podem constatar que a pesar del sindicalisme que realitzen i porte a fi, els sindicats majoritaris segueixen creixent en delegats i afiliats. L'anàlisi d'aquesta situació no pot basar-se solament amb les maniobres afiliatives o de convivència amb la patronal. La presència dels sindicats majoritaris en lluites actuals de precaris/aies en la neteja, la sanitat, l'ensenyament, el comerç, etc... ens ha de fer reflexionar. A més a més d'aparells institucionals en aquests sindicats també es valora el creixement de nous sectors de la producció i dels serveis en els que estan entrant en base els conflictes que es generen per la precarietat dels mateixos. **Des de CGT de Catalunya no podem quedar fora d'aquestes lluites o abandonar-les per què hi estiguin els majoritaris.**

2.2. Els altres sindicats de Catalunya

De la realitat actual a nivell de representativitat, més d'un 25% d'aquesta es divideix en més de 200 organitzacions sindicals. CGT de Catalunya són la quarta força sindical cada vegada a menys distància de la USOC.

Aquesta dispersió de sigles té una component corporativa important de manera que sindicats alternatives i assemblearis participen d'aquest concepte d'estar bé a la seva empresa pensant que podran defensar-se sense necessitat d'una confederació d'interessos que defensin tots els seus problemes en el seu conjunt. Hem de reconèixer que l'exemple donat pels sindicats majoritaris institucionals ha generat moltes actituds de rebuig al sindicalisme confederal.

Malgrat això hem de seguir valorant que les possibilitats per poder contrarrestar el poder dels grans sindicats passa per que aquests potencial de sindicalisme s'aglutini al voltant d'un mateix projecte. La nostra pràctica dels darrers anys ha estat la d'intentar la unitat d'acció amb aquelles organitzacions que estan disposades a això.

Però això no significa claudicar davant dels que es defineixen "alternatius". A això s'ha d'unir la perspectiva de les eleccions sindicals que ens farà competir en el mateix espai. I

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

aquí no hi poden haver dubtes, rera la més lleial de les discussions per si hi ha d'haver candidatures conjuntes, s'ha de seguir en la defensa d'un projecte confederal, que és el nostre.

2.2 Moviment antiglobalització

La victòria sense paliatius aconseguida en la suspensió de la cimera del BM significà un pas endavant en la lluita antiglobalització que, sens dubte, no passà desapercebuda per al sistema. Fôu per això, a més de per l'actitud repressora del govern del PP, pel que a la manifestació del 24 de Juny del 2001 s'atreviren àdhuc a infiltrar policies entre els manifestants per propiciar la càrrega policial posterior. Novament la serenitat i la decisió ferma dels que composem la lluita antiglobalització aconseguírem convertir el fet en victòria i avui és el govern el qui té sobra la seva teulada la querella criminal contra la seva actuació en aquella manifestació.

Una anàlisi més propera ens permetrà també valorar la nostra implicació des de la vessant sindical. Fruit dels acords de la contracimera del BM a Barcelona ens constituí l'Assemblea de Treballadors contra la Globalització. Aquest marc de treball antisistema, totalment obert a la classe que segueix essent l'explotada, la classe treballadora, ha aconseguit imbricar-se en el moviment social de manera que, en la participació activa dels òrgans del sindicat, s'ha aconseguit una movilització molt important els propassats 1 i 2 de Desembre a Madrid.

En aquesta línia, CGT de Catalunya em participat en aquests moviments de manera continuada però sense una organicitat necessària per què la nostra presència sigui valorada per la resta de persones i organitzacions. El moviment que ha tingut i té un procés de debat i d'autodefinició del seu funcionament i continuïtat mereix que els esforços que li dediquem tinguin uns mínims de constància.

Hem d'acomplir el paper que per la nostra pròpia definició ens correspon: convertir les lluites antiglobalització en lluites anticapitalistes i fer veure que un dels seus ronts bàsics està on es forma el capital, en l'extracció de plusvàlues, o sigui a les empreses. I també generar aquest debat en el moviment per què s'assumeixi aquesta realitat de manera conscient i col·lectiva.

2.3. Els moviments socials

Els moviments socials en tingut un creixement important en els darrers anys. En aquest sentit podem plantejar que la nostra presència en aquest terreny ha estat rica i enriquidora.

Ecologia: La lluita contra el PHN ha generat unes grans movilitzacions en les que en participat una gran quantitat d'afiliats/des de CGT.

Okupes: L'actitud criminalitzadora del govern sobre aquest col·lectiu no ha impedit que una part de la població que conviu amb ells i els coneix directament els defensin per al seu paper de dinamitzadors d'activitats en locals que d'altre manera solament estarien en mans de l'especulació.

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

Moviment antifeixista i antirepressiu: tant en el massiu i unitari 12 d'Octubre del 2000 com davant de l'aplicació de la Llei antiterrorista, a companys/es de moviments socials.

També hi ha una lluita social que de vegades sembla ser desestimada per col·lectius socials. La medicina, la salut, l'ensenyament, els transports públics, les llars d'infants de 0 a 3 anys, la lluita per les pensions, la lluita de gènere, per la formació dels immigrants... totes aquestes lluites necessiten també d'una activitat important que a més ens permet enllaçar amb l'acció sindical dels nostres companys en aquests sectors.

Els atacs que sobre els drets fundamentals i essencials provenen dels dictats de la globalització mereixen una lluita social organitzada. La realitat d'aquestes lluites és d'una gran autonomia i independència les unes de les altres. **Malgrat això, a nivell de CGT de Catalunya valoren molt necessari que la resposta a les conseqüències de la globalització han de ser comunes i coordinades per enfrontar realment la magnitud de l'atac contra els drets socials.**

3. LA CGT DE CATALUNYA AVUI.

3.1. Un creixement constant

En els darrers anys CGT de Catalunya hem crescut en implantació i en afiliació. Ha estat un creixement discret en nombre però molt important quant a la implantació en nous sectors. Des del cas d'autobusos de Barcelona fins a la xarxa de monitores d'escoles o recentment en la lluita dels agents del cens, s'ha demostrat que el creixement majoritàriament ha estat en sectors en capacitat de lluita.

Malgrat això no s'ha traduït d'igual manera en el creixement d'estructura de gestió i de treball en els sindicats. Possiblement la pròpia realitat del treball sindical en seccions sindicals que estan naixent o creixent fa difícil que puguin a més a més compaginar el treball en l'estructura. Aquesta manca de connexió amb el conjunt dels sindicats genera un problema afegit, la tendència a tancar-se en la problemàtica de l'empresa i corporativitzar la lluita.

Quant al creixement en cotitzacions, segueix existir una diferència molt important entre afiliacions i cotitzacions definitives. Els esforços realitzats des del Comitè Confederal per solucionar les diferències van millorant aquesta situació. Malgrat això encara queda molt per fer. Per una banda s'han de netejar les bases de dades i posar-les al dia, d'altra banda s'han de generar plans d'expansió per què les noves afiliacions ajudin a millorar l'economia i els mitjans de CGT de Catalunya.

3.2. La lluita corporativa menys positiva que mai.

Davant la situació de crisi que s'acosta i les realitats d'atacs als drets de tots/es, la defensa de les nostres condicions, empresa a empresa, és bàsica però insuficient. **La capacitat de les**

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

multinationals de modificar la situació, no solament dels centres de treball propis sinó de les empreses que les subministren, fa que la defensa dels llocs de treball i de les condicions passi cada dia més per l'extensió socio-política de les lluites.

La situació que seguim tenint respecte de la falta de coordinació, de la falta de companys/es que ocupen les secretaries d'acció sindical, es preocupant quan el que es percep a les empreses es una necessitat de coordinació i de coneixement de les lluites en la resta d'empreses per aprendre i defensar-se millor. Allà on tenint presència important hem d'aconseguir victòries que generin exemples per a la lluita.

La realitat que estem vivint és que allò que podem defensar i mantenir en una empresa, per què tenint més força que el sindicalisme pactiste, es perd en pensions, sanitat, transport o educació. Més que mai la nostra activitat de l'empresa ha d'estar lligada a allò que defensem socialment. I de la mateixa manera allò que defensem en el carrer hem de fer-ho arribar als llocs de treball.

SOBRE EL MOVIMENT ANTIGLOBALITZACIÓ A CATALUNYA I EL PAPER DE LA CGT.

Transcorreguts mínimament 10 anys des del naixement del Moviment Antiglobalització a nivell internacional després de Seattle, a rel d'una trobada a Màlag organitzada per Baladre, néixen a Catalunya les BASES DEL M.A. en una convocatòria d'assemblea a la que assisteixen col·lectius okupes, Excade, antimilitarismes, ecologistes, zapatistes, afiliats de CGT i persones a títol individual. Aquesta assemblea acorda organitzar a Catalunya la lluita contra el FMI i el BM que realitzaran el setembre d'aquest mateix any (2000) una cimera a Praga. La idea és actuar a nivell local contra els qui apliquen als ciutadans del món, polítiques devastadores que antagonitzen cada vegada més les relacions nord-sud, augmentant així els nivells de pobresa, a la vegada que faciliten l'augment progressiu de les rendes més altes i l'acumulació de les riqueses cada vegada en menys mans.

Aquesta Assemblea s'autodenominarà MRG PH 2000 (Moviment de Resistència Global Praga 2000) i facilitarà el viatge a Praga dels activistes de Catalunya i Madrid, la coordinació amb la contracimera que allà es preparava, així com una resposta a Catalunya paral·lela al desenvolupament de la cimera, coordinada amb diferents respostes locals per tot l'estat.

Val la pena ressaltar la força i la capacitat de difusió del MRG Català que suposà la posterior creació de MRG's per tot l'estat.

Praga 2000 va transcórrer amb una valoració molt positiva tant dels afiliats de Barcelona que participaren activament (Comissió contra la precarietat de la FL de Barcelona) com dels afiliats de Madrid i Còrdova, molts des de la seva localitat i altres a Praga.

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

El MRG PH 2000 decideix seguir treballant contra la globalització sota el nom de MRG i manté profunds debats polítics sobre les formes, per què i quan.

Podem afirmar que fins a començament del 2001 el MA a Catalunya era el MRG, que gaudia de formes i fons nous i frescos: democràcia directa, decisions per assemblea, no geràrquic, anonimat, no existeix representant del MRG i no està controlat, on a més a més no existien els partits polítics parlamentaris, ni la resta de sindicats.

A començament del 2001 i amb l'anunci de la visita del Banc Mundial a Barcelona, els partits polítics parlamentaris i els sindicats majoritaris a través dels seus alliberats en les àrees de joventut, desperten, prenen posicions creen estratègies i decideixen posar fi al seu silenci antiglobalitzador, encara que segueixen mantenint les seves polítiques "d'agents globalitzadors" (privatitzacions dels Serveis Socials a Còrdova, desallotjaments d'immigrants i de cases ocupades, pactes socials, convenis escombraria, etc).

Així doncs a començament del 2001, en una reunió de la Comissió de Coordinació del MRG (Comissió oberta a la participació) hi acudeixen els anteriorment anomenats partits polítics parlamentaris i sindicats majoritaris plantejant la transformació del MRG en "quelcom" on "hi capiguem tots", en quelcom que ells anomenen "unitari". Si analitzem el contingut polític de l'adjectiu unitari podrem arribar a algunes conclusions.

Unitari: partidari de la unitat.

Unitat: propietat de tot ésser, en virtut de la qual no pot dividir-se sense que llur essència s'alteri o destrueixi.

Tenint en compte els perills de la unitat al trencar-se, nosaltres varem optar per quelcom plural, quelcom comú, per què aquesta organització n posés en perill la seva essència en cas de ruptures del "quelcom unitari" (com succeí el mes d'agost amb la lluita dels immigrants a Barcelona).

Aquí naixerà a posteriori, la Campanya Contra el BM BCN 2001, i el MRG continuarà essent el MRG, amb independència de la Campanya, encara participant en ella.

En aquest moment l'espectre ideològic s'amplia molt en el MA català, i la campanya contra el BM serà una part important del moviment però no el tot, doncs els col·lectius més radicals, no s'integraran a ella, sinó que crearan les seves pròpies campanyes: Barcelona Tremola, Resistència Anticapitalista, Xarxes Anarquistes, etc.

Una dada a destacar és que la mitjana d'edat més alta es troba en la campanya contra el BM.

El lloc de la CGT en el MA està amb allò que aquest té d'espontani, horitzontal, i assembleari, i en el pol oposat d'allò que volen inculcar-li de vertical, "orgànic" i disciplinat des de les organitzacions polítiques que en ell estan desembarcant amb la pretensió de dirigir-lo.

Davant aquest panorama ideològic i polític la CGT ha de definir llur presència i traçar el seu camí en el Moviment Antiglobalització, sense perdre de vista que aquest moviment ha de servir a la societat com a instrument de canvi social, essent conscients que CGT és una petita part en el Moviment Antiglobalització.

Creiem que les característiques que han de definir la nostra presència són:

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

- Contribuir a crear en les assemblees del MA un clima de llibertat i transparència que cridi a la participació a tota la població i fonamentalment a la més jove, més radical, i més antisistema, aquella en la que ha de germinar la llavor del canvi social.
- Aprendre de noves formes i aprofitar l'energia que ens dona la lluita de masses, per a renovar-nos dins de CGT, en els nostres principis i en la nostra finalitat comuna.
- Experimentar des d'ara aquesta societat futura que ens imaginem en les bases del Moviment Antiglobalització. Si volem un nou món hem d'inventar-lo aquí i ara.
- Induir l'aprofundiment en els debats polítics com a estratègia que ens ajudarà a enfrontar-nos al sistema amb un més gran èxit, a més a més de possibilitar-nos posar de manifest les contradiccions dels qui col·laboren i mantenen aquest "sistema" a la vegada que renten la seva cara participant en l'antiglobalització, mantenint en el nostre missatge que el capitalisme no és reformable o humanitzable, doncs el Capital mai fou humà per a tothom.
- La nostra experiència en aquesta major o menor burocràcia de la que ens hem dotat té un avantatge, ens dona capacitat per fer de mur dels qui sabem que tenen per objectiu capitalitzar i dirigir el moviment (com s'intentà en l'Assemblea Estatal de Saragossa 25/11/01), usèm-la.
- La CGT ha d'animar als seus afiliats a participar en el MA, des de llur realitat local, en aquelles xarxes on els afiliats vegin major afinitat, després hem de coordinar, i no controlar aquesta participació. Aquesta participació a més, ens aporta anàlisis i realitats distintes a les nostres, afavorint un enriquiment mutu, havent d'ésser aquest el nostre objectiu.
- **La cultura del consens present en el MA comporta a vegades que les seves crítiques al sistema o els seus objectius ideològics no siguin del tot radicals com ens agradaria, però a la vegada el MA possibilita trobar-te amb col·lectius i activistes amb els que hi ha una gran confluència de idees, per tant hem d'aprofitar aquesta característica impulsant la creació de xarxes en el MA a fins als nostres principis llibertaris, antiestatalistes, anticapitalistes i autogestionaris**

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

RESOLUCIÓ DEL CONGRÉS AL PUNT 5

ANÀLISI I PERSPECTIVA DE LA CGT DE CATALUNYA

INTRODUCCIÓ

El VII Congrés de la CGT de Catalunya és el moment per fer el balanç de la nostra actuació des de l'anterior Congrés celebrat a la ciutat de Sabadell. Aquest Congrés és el moment de repassar aspectes com ara la nostra implantació i la seva evolució, el nostre funcionament intern així com la nostra actuació i incidència en la realitat sociolaboral.

Els objectius i acords del VI Congrés, celebrat a Sabadell, ens han de servir de referent a l'hora de fer memòria d'allò aconseguit i d'allò que ha quedat pendent, assenyalant aquells aspectes en què hem d'insistir i aquells altres en els quals haurem d'introduir canvis respecte d'allò que ens vam proposar.

Un altra referent en la nostra anàlisi és sense dubte els acords del XIV Congrés Estatal de la CGT. El Congrés de Valladolid va ser important per la qualitat de les anàlisis i dels acords allí assolits, així com per la participació en ell de la pràctica totalitat dels sindicats de la Confederació, inclosos els de la Confederació de Catalunya.

La nostra anàlisi, la voluntat per identificar encerts i errors és el pas previ necessari per poder aclarir tot seguit la nostra perspectiva de cara als propers anys. La nostra aposta, la d'aquest VII Congrés és consolidar la CGT a Catalunya, com un model d'organització, amb un projecte d'actuació, capaç de plantar cara davant del capital i l'estat en la defensa dels més desfavorits.

IMPLANTACIÓ

S'ha produït un modest creixement, però desigual : a les grans empreses i empreses públiques la implantació es manté i es millora, mentre que en les petites i mitjanes empreses i en les empreses de la "nova economia" ens costa entrar i, més encara, afiançar-nos. Sovint és un creixement en vots i

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

delegats que costa traduir en afiliats i militants. Estratègicament hem apostat per la (auto) mobilització de tots els treballadors, tant de fixos, precaris, aturats, amb o sense « papers » en un projecte emancipatori. Per això no és bo aquest creixement desequilibrat: els delgats “desapareixen” de les estructures territorials així que tenen problemes a les seves empreses, malgrat que el compromís amb els més desheretats és molt més gran entre els afiliats de la CGT que el que mostres els sindicats oficials. Encara que sabem que la nostra capacitat d’actuació sobre el “sender de creixement” és limitat, alguna cosa podem fer-hi.

Quant a la influència que els sindicats de la cGT han guanyat respecte dels treballadors i la societat en general, podem repetir-nos : hem guanyat en influència, som un referent tant en les empreses com davant la societat i els moviments socials, encara que queda molt camí per fer. El nostre paper és més gran i també la nostra responsabilitat, dels quals són exemples recents les dues lluites d’immigració (amb resultats dispars) i la Campanya contra el Banc Mundial Barcelona 2001.

Però encara no hem acumulat suficients voluntats al voltant de les nostres propostes com per impedir els plans del capital i de l’estat. No som capaços de dur als treballadors, de vegades ni tan sols als nostres afiliats, les lluites “socials” (acció sindical i social les veiem íntimament relacionades), ni fins i tot aquelles rabiosament laborals que transcendeixen el marc de l’empresa (per exemple les lluites contra l’última Reforma Laboral). No estem cohesionats davant dels moviments socials, ni empenyem per consolidar en el seu si els principis antijeràrquics i llibertaris que els i ens identifiquen (encara que ells sovint no se’n defineixin).

Sense dubte on més estancats estem és en el tema de la participació, malgrat ser una qüestió bàsica en el nostre projecte. Som pràcticament els mateixos afiliats actius que fa anys i el treball, les lluites i les responsabilitats que tenim són varies vegades superiors. És el moment de l’opció prioritària i/o estratègica per la participació. Sense ella ens enfrontem a un trist dilema: burocratització (amb la qual perdem una de les nostres principals senyes d’identitat) o inacció (amb la qual podem convertir-nos en una opció residual).

LA NOSTRA ACTIVITAT DAVANT LA SOCIETAT

La CGT a Catalunya, tant per afiliació com per representativitat sindical, és ja present en un important nombre d’empreses i de sectors, essent de fet moltes vegades determinant en la negociació de nombroses empreses i així condicionar, cada vegada més, les estratègies dels sindicats institucionalitzats en altres moltes així com en determinats sectors.

Seria interminable enumerar aquí la llista de negociacions de tot tipus en què les nostres seccions i sindicats han intervingut, ja sigui en la

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

negociació col·lectiva com en la defensa individual dels drets dels treballadors. Però podem afirmar que, com a fruit d'això, la CGT a Catalunya és avui coneguda en el món del treball com el sindicat combatiu que aposta decididament per la defensa dels interessos dels treballadors. L'organització en què els propis treballadors són sempre els que decideixen sempre sobre els seus propis interessos. I tot això en contraposició a la imatge dels sindicats col·laboracionistes, acostumats a negociar sense els treballadors, quan no contra ells, que han apostat per una estratègia de canvi i truca on, amb massa freqüència, s'avantposen altres interessos als dels propis treballadors.

És cert que la nostra presència és desigual tant sectorialment com territorialment i que és lluny, avui per avui, de ser determinant globalment. Però malgrat això, hem aconseguit que algunes lluites es facin sentir i conèixer dins del panorama sindical i social català.

Bon exemple d'això és la lluita dels treballadors de l'Hospital Clínic de Barcelona. Durant aquest darrer any ha estat exemplar pel que fa a objectius i resultats. Des de les instàncies oficials i governamentals, des d'alguns mitjans de comunicació, des d'alguns mitjans sindicals (CCOO i UGT) i des de determinades instàncies polítiques (recordem com el diputat d'IC-V, Jordi Guillot, va titllar la lluita com de « kale borroka ») es va voler en tot moment « desautoritzar » una lluita que reunia a la majoria dels treballadors davant una direcció de l'empresa que va exercir la repressió sindical com a instrument primer de fre, per donar-se compte que es trobava en un carreró sense sortida davant la fermesa dels treballadors.

O el cas flagrant de la companya d'Aigües del Ter de Llobregat que va ser acomiadada per la Generalitat en un cas clar de repressió sindical (pertanyia a la CGT) i repressió sexista (mantenir una jornada de treball reduïda per haver tingut recentment una criatura). Al final i després d'una mobilització sostinguda i d'una argumentació jurídica consistent aquesta companya ha recuperat el seu lloc de treball, i la Generalitat ha hagut d'acceptar sense altre remei la nul·litat de l'acomiadament. Aquest cas va ser denunciatiu a la premsa, ràdio i tv i va tenir una gran ressonància mediàtica per la clara contradicció que suposa el discurs ampulós de la Generalitat i la realitat negativa que algunes treballadores tenen que viure per poder mantenir els seus drets sindicals i laborals.

Cosntantment ens hem enfrontat als pactes que els sindicats institucionalitzats (CCOO y UGT) venen signant a diverses empreses, seguint una estratègia en què primen les prebendes sindicals sobre la defensa dels interessos dels treballadors. Destacar les lluites que en aquest sentit hem dut a terme comptant únicament amb les nostres pròpies forces i el suport dels treballadors a Autobusos de Barcelona, Correus, RENFE i diverses lluites a comarques.

La presència de la CGT en les lluites socials ha estat destacada en aquests darrers anys. Hem participat activament en la contestació que està tenint a tot el món el model de globalització imposat pel sistema dominant. La CGT de Catalunya, tot compartint objectius amb la resta del moviment antiglobalització ha estat a Praga, Goteborg, Gènova, a tots els llocs on s'ha expressat el rebuig als plans del capital i dels estats per a imposar a escala planetària un model econòmic inhumà. La cimera del Banc Mundial el juny de 2001 va suposar la mobilització de la CGT. Un important número de militants de diversos sindicats de Catalunya va participar activament en el disseny i desenvolupament de la campanya anticimera i va comptar amb la presència de companys de la nostra organització vinguts de la resta de l'Estat per participar en l'acte central de l'esmentada campanya.

El drama humà generat pel fenomen de la immigració i la lluita per aconseguir que els treballadors immigrants tinguin els mateixos drets que qualsevol altra persona és un altre repte en què la CGT s'ha implicat en la seva doble vertent de lluita i tasca de conscienciació davant el conjunt de la societat. La CGT de Catalunya, i més concretament l'equip de Portes Obertes, han fet un treball de sensibilització i conscienciació amb els immigrants a fi i efecte que aquests fossin capaços de generar camins de lluita front a una situació negativa de "no futur", a la qual es veuen abocats per les diverses administracions en aplicació d'una Llei d'Estrangeria que els margina de qualsevol reivindicació de "papers" necessaris per ser ciutadans amb els mateixos drets que qualsevol treballador d'aquí.

Hem de dir que ha estat a Barcelona on s'han donat una sèrie de lluites, durant aquests dos últims anys, que van obrir en el seu moment una via per a la consecució de "papers" per a aquests immigrants. La que ha estat

més coneguda i ha mobilitzat un nombre més gran d'immigrants, així com a efectes de sensibilització de la problemàtica immigrant, ha estat la lluita dels tancaments en les esglésies de Barcelona a primers d'any 2001.

Aquesta lluita es va caracteritzar per unir la consciència ciutadana i la resistència dels immigrants fins a les seves darreres conseqüències (parlem de vagues de fam de diverses setmanes i amb perill de mort per part dels que hi van participar). La plataforma de suport als immigrants, en què la CGT i Portes Obertes van tenir un paper destacat, va trencar l'immobilisme que el govern havia decretat i va ser capaç d'obrir un nou procés de regularització que va portar finalment a la consecució de 100.000 noves regularitzacions de persones immigrades a nivell de l'Estat espanyol.

L'última lluita duta a terme l'agost arran del desallotjament dels acampats a la plaça de Catalunya, ha estat també molt important de cara a reflectir la nostra aposta decidida per la defensa dels immigrants. En aquesta ocasió i a causa d'una sèrie de circumstàncies desfavorables i greus errors d'orientació, el resultat de la lluita ha estat diferent. Encara que hi ha hagut un reflex "mediàtic" important, no s'han pogut assolir els objectius proposats des del primer moment. Hem de concloure que hem perdut aquesta batalla.

Per últim, cal assenyalar que la "immigració", com a element nou de la nostra realitat social, continuarà persistint i desenvolupant-se. Serà obligació de la CGT la posada en marxa de mecanismes que ens uneixin a les seves lluites (sindical i social) a fi i efecte que des d'una concepció de solidaritat efectiva per la nostra part, acabem amb la seva marginació social, i la sobreexplotació que els acompanya i puguin arribar a tenir els drets que com a treballadors i ciutadans que són els corresponen. No serà un camí fàcil, a la vista d'algunes actituds xenòfobes i/o racistes per part de diversos grups i col·lectius socials, inclosos els nostres propis companys de treball. El treball de pedagogia per fer és immens si volem que la nova immigració sigui part i aliada de la nostra pròpia lluita, de la nostra pròpia causa que és la mateixa que la d'ells. Junt a les lluites dutes a terme a Barcelona en defensa dels immigrants, s'han de destacar mobilitzacions que han comptat amb el suport de la CGT a diverses comarques, entre elles el Gironès, el Baix Llobregat, l'Anoia, etc.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

Tantmateix creiem que la participació dels diversos sindicats en la presa de decisions pel que fa a la solidaritat amb la immigració, ha de ser més activa i determinant, perquè les estratègies representin el conjunt dels afiliats i de les afiliades de la CGT de Catalunya.

Una altra lluita de característiques totalment diferents però que ha dut a una mobilització constant i de gran arrelament dins dels pobles i comarques afectades ha estat la que s'està lliurant contra el Pla Hidrològic Nacional (PHN). Les Terres de l'Ebre estan en permanent mobilització contra el govern central del PP i contra el govern de la Generalitat de CiU que els ha donat suport i en última instància han donat suport a la llei. Les seves mobilitzacions han anat a Barcelona, a Madrid, a Brussel·les i sembla que aniran on faci falta per aturar un PHN basat en una cultura del desenvolupament industrial i turístic, que no és capaç d'assimilar les noves aportacions ecologistes quant a una nova gestió de l'aigua i la seva relació amb els ecosistemes naturals.

És una lluita que no ha acabat. Des de la CGT se li ha donat suport en la mesura del possible, però creiem que podem fer més com a organització a tota Catalunya, ja que ens consta que els companys de les comarques de Tarragona també s'han bolcat en el suport a aquestes a través de les Plataformes que estan creades a l'efecte i que uneixen gent de molt diversa procedència en una lluita àmplia i massiva.

Com a conseqüència de la nostra decidida acció en l'àmbit social i sindical, patim la persecució en el si de les empreses i la criminalització de l'Estat a les nostres actuacions. Valgui com a exemple d'això la situació que pateixen els nostres companys de Terrassa.

LA NOSTRA REALITAT ORGANITZATIVA.

Però el balanç es torna agredolç quan, junt a l'anàlisi dels èxits clarament positius de la nostra realitat, abordem aquells altres aspectes de la nostra realitat que no dubtem a qualificar de negatius i que, no per coneguts, han de ser obviats. Certament, molt s'ha fet, però hem de tenir el sentit crític necessari per assenyalar allò no fet quan això no és per motius externs, sinó a reiterats errors propis.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

La manca de participació, especialment greu entre els joves i les dones, és un dels nostres problemes més grans i no haver fet tot allò necessari per abordar-lo és un dels nostres principals errors. És contradictori que en una organització que experimenta un creixement, lent, però sostingut, es donin, alhora, uns nivells cada vegada més baixos de participació. Per a qualsevol organització això és preocupant, per a la CGT és un drama. Perquè aquest fenomen, aquesta contradicció, només es resol en un altre model d'organització, d'estructura burocràtica.

És cert que el creixement és una necessitat per a la realització del nostre projecte emancipador, però no és menys cert que la manca de participació pot suposar la fi del projecte que avui identifiquem amb la CGT. Així doncs, és responsabilitat de totes i tots nosaltres i d'aquest Congrés donar solució urgent a aquesta situació.

L'altre taló d'Aquil·les del projecte que suposa per a tots nosaltres la CGT de Catalunya és la manca de coordinació entre els diversos ens que la formen, entre les seves seccions, entre els seus sindicats, en el si de les seves federacions sectorials i territorials. L'actual model de representació i negociació cenyit a l'àmbit de l'empresa o com a molt al del sector fomenta un sindicalisme amb clara tendència al corporativisme i la CGT ha de trobar, amb urgència, la vacuna per a aquesta malaltia.

A la majoria de delegats de les seccions sindicals els costa sortir de la seva zona d'activitat més immediata a l'empresa. Els sindicats es converteixen en mers coordinadors administratius de les seccions sindicals. Les federacions territorials i sectorials tenen seriosos problemes per completar els equips humans necessaris per desenvolupar les seves funcions. La situació del SP de Catalunya és la mostra més evident d'això que assenyalem.

Però hi ha un altre factor que contribueix a reforçar aquesta tendència al corporativisme, l'aïllament en la realitat més immediata, té a veure amb el model de creixement de la CGT. Des de fa temps som una referència i un lloc d'acollida per allò que s'ha anomenat "les esquerres transformadores", cosa que ha tingut un efecte no desitjat, per generar en el si de l'organització discursos contradictoris i batalles ideològiques, que llastren les possibilitats de creixement qualitatiu i quantitatiu, si més no generen àmbits de poder més enllà, fora de, tota voluntat confederal.

PENSEM QUE UNA PART DE LA CULPA DE QUE AIXÒ HAGI PASSAT HA ESTAT L'ABSENCIA D'UN DISCURS I PRÀCTICA COHERENT EN GENERAL DINS DE LA CGT DE CATALUNYA

Tots tenim clar que la CGT de Catalunya no pot derivar en un "model multiusos". La cohesió al voltant d'un model d'organització i un projecte que lluita contra el capital i contra l'estat, des d'una pràctica antiautoritària, participativa i autogestionària, és el que dóna sentit a un projecte transformador que va més enllà dels interessos corporatius. La nostra pràctica sindical més immediata pot ser, quan és necessari, reformista, perquè es mou dins del possible, encara que amb la vista posada en allò desitjat. Però aquest pragmatisme inevitable no esgota el nostre discurs, no justifica l'abandonament dels objectius que la CGT es fixa com a fita, la revolució social.

Els ens de coordinació i gestió tenen una gran responsabilitat a l'hora d'impulsar dinàmiques que impulsin la participació i això que s'ha anomenat confederalitat. El Comitè Confederal de la CGT de Catalunya, que és l'expressió de tots nosaltres, ha mantingut un perfil baix durant el darrer mandat, és aquest ens el que ha d'afavorir tot un procés basat en la democràcia interna, en l'autogestió. Les presses, la pressió de la immediatesa, no poden servir d'excusa per arraconar el nostre model d'organització i presa de decisions, aquesta deriva duu a un altre model, jeràrquic, executivista i autoritari. Els diversos secretariats permanents que formen part de la nostra estructura tenen secretaris generals, no "generals secretaris", i no poden derivar, per tant, cap a una actuació autònoma i i executiva, el pas següent del qual és l'obsessió pel control que torpedeja les iniciatives i la participació.

ÉS JUSTAMENT LA NOSTRA PRÀCTICA LLIBERTÀRIA LA QUE ENS DIU QUE NOSALTRES NO ELEGIM "CÀRRECS" SINÓ GESTORS, PERSONES QUE ESTAN PER GESTIONAR ELS ACORDS QUE PRENEM ENTRE TOTS I TOTES

UN NOU IMPULS

No obstant i malgrat tots els impediments, la CGT dia a dia, debat a debat, ha d'estar més preparada per ser l'alternativa transformadora a Catalunya i en el conjunt de l'Estat. I això serà possible si anem aclarint entre tots el nostre projecte, el nostre model d'organització, cosa que ens permetrà estar més preparats per afrontar amb un nou impuls els futurs reptes.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

L'objectiu final de la CGT és la superació de les relacions de domini que històricament han regit la societat, i la seva substitució per un model de societat antiautoritària, basada en la Democràcia Directa, l'Autogestió i l'Ajudua Mútua.

Transformar de manera radical la realitat no és avui al nostre abast, però sí que podem i hem d'organitzar-nos conforme al model de societat a què aspirem. Essent conseqüents entre finalitats i mitjans, no podem pregonar la revolució social i funcionar conforme als esquemes de poder dominants.

Aquest nou impuls requereix la participació del conjunt d'afiliats i afiliades que formem la CGT. Dinamitzar la vida dels sindicats, practicar la democràcia directa en les assemblees com a primer fòrum de debat i presa d'acords. Acords que han de ser traslladats a les diverses plenàries i plens, a fi i efecte que aquesta participació es vegi representada en l'actuació de la CGT de Catalunya.

El Comitè Confederal de la CGT de Catalunya, tal i com ja recollien els acords del VI Congrés, ha de ser el dinamitzador d'aquest nou impuls, ha de canalitzar i coordinar tota la vida de la Confederació, tot funcionant com un òrgan col·legiat, constituït per diversos equips de treball que coordinin a aquells que treballen en l'àmbit de les diverses secretaries.

Així, el Comitè Confederal, màxim òrgan entre comitès i format pels secretaris generals de les federacions locals, comarcals i de branca qui, estant per sobre del Secretariat Permanent, ha de ser prengui les decisions que els correspongui en plens i plenàries de temes com contractació (salari, horaris, necessitat d'aquestes, etc), immigració, joves, dones llibertàries, Catalunya, viatges internacionals, tarifes dels serveis que dona l'organització, etc...

És el Comitè Confederal qui, amb els acords dels respectius sindicats que representen i a la vista d'allò que s'acordi per l'organització, prengui la decisió, sobre temes com:

a) Trencament de la pressió mediàtica i institucional :

Repartir entre els membres del Comitè Confederal la responsabilitat pública de les decisions, evitant d'aquesta manera la pressió que tant institucions com mitjans de comunicació exerceixen sobre l'organització.

b) Control de la despesa:

La situació a la CGT en l'aspecte econòmic no és justament de bonança, és per això que cada vegada es fa més necessari un control més gran de les despeses de l'organització. Aquest control no ha de ser a posteriori sinó abans que es produeixin sempre que les circumstàncies ho permetin. Així, proposem que qualsevol despesa superior a 250.000 pessetes (o el seu equivalent a euros) que es produeixin d'una sola vegada o en 6 mesos sobre el mateix concepte siguin aprovades pel Comitè Confederal.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

c) Pressupostos:

Aconseguir uns pressupostos **ON ELS NOSTRES AFILIATS I AFILIADES TINGUIN UNA PARTICIPACIÓ DIRECTA.**

d) Descentralització i suport mutu:

Autonomia de les diverses federacions locals i suport entre aquestes en els problemes o necessitats que poguessin tenir. La solidaritat és un dels nostres valors i hem de desenvolupar-lo entre nosaltres. Dinamitzant i afavorint les activitats d'aquells ens que per manca de mitjans materials i/o humans no puguin desenvolupar els acords de l'organització.

En aquesta nova etapa i des de la claretat en els nostres referents i senyes d'identitat. Des de la lleialtat a un model i un objectiu compartit, la CGT de Catalunya ha d'obrir-se a tots aquells i aquelles que s'identifiquen amb nosaltres.

Hem de continuar desenvolupant polítiques d'aliances amb moviments socials i sindicats que vagin a una resposta clara (mobilitzacions, vaga general) d'enfrontament amb la patronal i l'estat. Establint una proposta bàsica de mínims, que permeti la convergència des del respecte a l'autonomia com organització.

EL COMPROMIS CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Sense dubte en una organització d'estructura confederal és normal que existeixin dinàmiques diverses en funció dels distints contextos on ens movem, ja siguin aquests territorials o sectorials, tenint present que ens uneix la lleialtat a un projecte comú i a un determinat model d'organització.

Des de CGT-Catalunya hem de continuar treballant en aquells aspectes que contribueixin a harmonitzar la nostra pràctica quotidiana amb allò que està acceptat i és pràctica comú en el conjunt de la CGT, pel que fa a allò que són les nostres senyes d'identitat com a projecte transformador que enfonsa les seves arrels en la tradició anarcosindicalista, cosa que es concreta en un model d'organització antiautoritària i de democràcia directa. Tanmateix la CGT en-Catalunya ha de donar exemple pel que fa a les iniciatives que fomentin la participació, fent que aquesta sigui proporcional al nivell de la nostra afiliació

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

La CGT de Catalunya treballa des de i per a la cohesió que suposa un model d'organització acceptat i refrendat pel conjunt de la CGT de manera reiterada en els nostres comicis, el darrer d'ells el nostre Congrés Estatal de Valladolid. Bona prova d'això és que en aquest VII Congrés de Catalunya ningú planteja canvis d'estatuts, però sí l'acompliment d'allò acordat.

És normal, encara que detestable, que en les organitzacions hi hagi un cert relaxament dels principis (estatutaris) que les regeixen, és per això que periòdicament hem de ser els mateixos afiliats qui, a través d'acords congressuals, reprenem els principis que ens han atret a afiliar-nos en aquest sindicat.

Un dels principals pilars en què es basen els estatuts de la CGT són la democràcia directa (decisiones dels afiliats en assemblees) i la funció gestora dels càrrecs electes que ens representen, si volem que es produeixi un relleu de la CGT i que aquesta sigui tan atractiva com ho va ser per a nosaltres quan èrem més joves.

És necessari corregir el dia a dia de l'organització en aquells aspectes que desvirtuen o que puguin desvirtuar els principis abans esmentats. L'organització ha d'encaminar-se cap a una participació més gran, tot recobrant els dels que ens hem dotat estatutàriament de les atribucions que tenen.

PARTICIPACIÓ I DEMOCRÀCIA INTERNA:

En aquest apartat hem d'insistir en la línia d'allò que es va aprovar fa 4 anys el el VI Congrés, però que no s'ha materialitzat a la pràctica de l'organització.

La participació és difícil amb l'actual model de representativitat definit a la LOLS. En aquest sentit tots els afiliats han de ser a més potencials delegats, procurant acabar amb la «classe dels delegats» per això la formació ha de fer el seu paper i, en la mesura del que és possible, es procurarà una rotació de representants, tant d'un període a un altre com dins del mateix període de 4 anys.

La participació en els sindicats és bàsica, ja que és l'ens decisor. Les assemblees d'afiliats decideixen, i tots els sindicats en els diferents comicis

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

acordes les accions a fer i a desenvolupar. La funció dels altres ens no és altra que gestionar aquests acords.

Tots i cadascun dels sindicats de la CGT han d'afavorir la participació, tant en el seu si com en les seccions sindicals que tinguin constituïdes. La CGT no pot cenyir-se al sindicalisme que desenvolupen els seus delegats.

El primer pas és la participació dels nostres afiliats. Per això s'han de celebrar assemblees fora de la jornada laboral, encara que sigui en dies festius, ara massa sovint substituïdes per plenàries de seccions sindicals o acords d'SP (ampliats o no). S'han d'obrir vies de participació en les activitats quotidianes del sindicat. Les secretaries no poden estar vacants o ser unipersonals. Els afiliats hen de sentir que la seva participació es valuosa i estimada.

Per afavorir la participació del conjunt dels afiliats haurem d'evitar la inèrcia, producte del model de representació que atorga més gran disponibilitat horària als afiliats que a més són delegats electes. En aquest sentit i per evitar que la nostra organització acabi essent una "organització de delegats" es convocaran no només conferències de delegats en horari laboral, si no també i preferentment, conferències d'afiliats en horaris compatibles amb els laborals. Aquestes "conferències d'afiliats" es programaran d'acord amb la nostra pròpia estructura: pels sindicats, per les federacions locals i intercomarcals o per les sectorials.

En aquestes conferències s'abordaran els temes prioritaris que afectes les diverses realitats i seran fòrum per al debat, i autoformació, essent més estimulants de cara a la participació que aquelles assemblees convocades amb ordres del dia de difícil digestió per als "no iniciats".

Hem d'utilitzar més sovint el Ple, que garanteix la participació de tots els afiliats en la presa de decisions. La funció dels secretariats permanents no és altra que gestionar, que no decidir, aquests acords i a tots ens toca respectar-los.

FORMACIÓ

La formació interna, aquella que va adreçada al conjunt dels afiliats i de les afiliades de la CGT a Catalunya és part fonamental del nostre afer quotidià, a través d'ella s'està possibilitant la participació i es converteix en un dels elements essencials per a la consecució d'aquesta cohesió tan necessària a què ens hem referit en aquesta ponència.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

Tots els afiliats de la CGT han de conèixer la seva organització, les seves senyes d'identitat, el seu funcionament intern i els seus objectius. El coneixement del nostre projecte, de la nostra específica manera d'organitzar-nos i de decidir, ha de mostrar la necessitat de participació com a part de la responsabilitat que com a membres de la CGT tots tenim.

El pla de formació aprovat en el XIV Congrés Estatal fixa un model per al conjunt de la CGT que els sindicats presents en aquest comici van valorar com a molt positiu, atès que suposa una intervenció en el camp de la formació comú i coordinada per a tota l'organització. Aquest pla va en la línia d'allò que es va apuntar en el nostre VI Congrés, cosa que ens ha de dur en aquesta nova etapa a posar en marxa de manera urgent i prioritària el Pla de Formació en la Confederació de Catalunya.

Per al desenvolupament i seguiment d'aquest pla, la Secretaria de Formació de l'SP, a través d'un funcionament col·legiat, serà l'espai de coordinació del conjunt de responsables de formació dels diferents sindicats i federacions territorials i sectorials, així com d'aquells afiliats/des que estiguin fent un treball en l'àmbit de la formació. Aquest equip de treball haurà també d'establir el nexa amb la resta de l'Estat per aplicar de manera coordinada el pla integral de formació.

Però tot projecte a més dels mitjans humans, necessita els materials. En aquest sentit, a fi i efecte que aquest grup de companys i companyes puguin desenvolupar el projecte formatiu, cal dotar a la secretaria corresponent dels mitjans materials necessaris que ho facin possible. S'establirà una partida específica en els pressupostos de la CGT de Catalunya per dur a terme els programes de formació que sorgeixin del si de l'esmentat equip i siguin aprovats pel Comitè Confederal.

L'altra formació, la de caràcter extern planteja serioses contradiccions en el si de la CGT i en cap cas pot esgotar els esforços formatius de la CGT de Catalunya. Aquesta formació, fonamentalment ocupacional rep subvencions de les diferents administracions públiques i en aquest sentit, en bona mesura, contribueixen a la privatització del sistema públic d'ensenyament. És evident que les partides que les administracions ens destinen per aquest concepte són la xocolata del lloro d'un gran pastís que serveix per finançar el sindicalisme institucionalitzat i les organitzacions empresarials.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

Conseqüents amb la nostra defensa de l'ensenyament públic i no podem contribuir a treure mitjans i degradar l'esmentat sistema. La formació ocupacional forma part de la formació professional i aquesta ha de ser assumida pel sistema públic d'ensenyament.

CONTRATACIÓ

La necessitat de contractar persones per fer determinats treballs assalariats dins de la Confederació sempre ha creat oposició, suspicàcies i contradiccions dins de l'afiliació i dels diversos ens. Però allò que els fets han demostrat, és que existeix la necessitat de contractar a persones per fer determinats treballs.

La manca de criteris clars a l'hora de fer les diferents contractacions **POT DONAR** lloc a mètodes que no **SIGUIN** homogenis, contractant-se directament, "a dit", o través d'Ofertes públiques la majoria d'elles mancades d'objectivitat, transparència i equitat, amb unes bases que impugnàriem en les administracions i estaments públics on estem presents.

Els criteris **QUE S'UTILITZIN** a l'hora de fer les contractacions han **DE TENIR** en consideració la militància **I** fins i tot l'afiliació de les persones contractades. Els criteris **professionals HAN D'ESTAR BEN VALORATS, NO ES POT DONAR** la circumstància que personal contractat per a unes funcions determinades ho ha sabut fer-les per manca de coneixements.

CRITERIS DE CONTRACTACIÓ

Abans de plantejar qualsevol contractació s'ha de fer un estudi de les necessitats del lloc de treball a cobrir, la possibilitat de cobrir-lo amb treball voluntari, les possibilitats econòmiques de l'organització per finançar-lo. Les conclusions d'aquest estudi han de ser traslladades a l'organització a fi i efecta que aquesta decideixi sobre el tema.

Les contractacions de personal que es facin a qualsevol ens de la CGT de Catalunya seran fetes després d'haver-se presentat la proposta (estudi de les necessitats del lloc de treball a cobrir) als òrgans respectius de decisió dels diversos ens: plenàries del CCC, de F locals, etc.

A l'hora de fer les contractacions aquestes s'han de fer sempre a través d'oferta pública d'ocupació, a la qual cal donar la publicitat suficient per que tota l'afiliació n'estigui informada. Les contractacions es faran per oferta pública, i es donarà a conèixer la seva convocatòria i bases en els òrgans oficials de comunicació de la CGT de Catalunya (Catalunya i Web de la CGT de Catalunya), així com als sindicats mitjançant una circular.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

Els criteris de valoració dels candidats han de ser objectius, primant en les bases el compromís del candidat amb l'organització i la capacitat per fer el treball, criteris que seran aprovats per l'organització en els aspectes generals.

El tribunal de l'oferta pública ha d'estar format per companys no relacionats amb cap dels possibles candidats/tes. El tribunal de l'oferta pública estarà constituït per 3 membres amb veu i vot en representació de l'ens convocant del concurs (Comitè Confederal de Catalunya, sindicats de la federació local o seccions sindicals del sindicat) i un observador en representació dels treballadors/res de l'organització amb veu però sense vot.

SOLIDARITAT Y ÈTICA CONFEDERAL

La realitat del sindicalisme es percebuda de forma negativa en bona part de la ciutadania (i no només de la burgesa). Hem d'evitar caure en els paranys en què es troben immersos els sindicats institucionals. La CGT ha de donar exemple d'ètica individual i col·lectiva.

Per això la CGT manté la seva autonomia econòmica, sense caure en el relliscós terreny de les subvencions que poden generar dependències no desitjades. Aquesta organització continua finançant la seva activitat amb les aportacions del conjunt dels afiliats/des i amb aquelles partides públiques que per llei ens corresponguin.

Igualment important és l'exemple individual del conjunt d'afiliats i afiliades a la CGT i molt especialment el dels nostres delegats/des, que són exemple de conducta davant dels seus companys deixant sempre clar que rendeixen comptes davant de la seva secció i/o sindicat del seu treball així com de la utilització de les hores sindicals utilitzades en les seves funcions de representació. Aquestes hores no són utilitzades per a interessos personals o de grup, aliens als interessos d'aquells que els van elegir per formar del del projecte de la CGT. Per això és bo dur un seguiment de l'ús de les hores sindicals, ja que no oblidem que aquestes són de l'organització, tenint en compte que allò que no siguem capaços de fer en hores sindicals caldrà que ho fem amb contractació, qüestió que cal evitar.

Existeix un altre compromís ètic i és aquell que procedeix del fet de formar part d'una organització que s'assenta sobre la solidaritat, sobre el suport mutu, que es demostra a l'hora de cobrir les més diverses

necessitats de solidaritat en les lluites de companys i de col·lectius. Però també en l'assumpció de responsabilitats en els diversos ens de coordinació i gestió que fan possible el funcionament de la CGT.

LA CGT DAVANT LA SOCIETAT

Ens enfrontem a una realitat marcada pel predomini del capital, així com per la victòria de la ideologia neoliberal. Els poders polítics i econòmics consideren mort i enterrat el pacte social assolit un cop finalitzada la segona guerra mundial. Es tractava aleshores d'amortir les contradiccions més greus del capitalisme i, d'aquesta manera, evitar processos revolucionaris com els viscuts a Europa durant la primera meitat del segle.

Però la relació de forces ha canviat. El capital, ja no té la necessitat d'aplicar pal·liatius, llegeix mantenir l'"Estat del Benestar". Els poders econòmics, aplicant un model de globalització inhumà, redoblen la seva ofensiva a fi de recuperar el temps i els beneficis perduts, per la qual cosa es qüestiona obertament qualsevol tipus de redistribució de la riquesa.

El model social existent en els països desenvolupats des dels anys 50 s'està modificant amb gran rapidesa, a causa de les polítiques laborals i socials dels estats. La conseqüència és la dualització social i laboral que duu al definitiu enfonsament dels països més pobres i a l'existència d'un "quart món" dins de l'autoanomenat "primer món". A l'inici del segle XXI, s'imposa un model de societat cada vegada més semblant a la vella i injusta societat de final del segle XIX.

El neoliberalisme econòmic globalitzat imposa un model en què les diferències entre rics i pobres augmenten sense aturar-se, on els immensos beneficis dels macrogrups financers conviuen amb l'exclusió i marginació a què es veuen abocats sectors cada vegada més grans de la societat, que s'enfronten a la progressiva desamparança i a una manca absoluta de futur.

Aquesta mateixa dualització es viu en les relacions laborals. D'una banda tenim un sector de treballadors "amb drets", "antics", si ens atenem a la seva mitjana d'edat. És aquest un col·lectiu cada vegada més minvat i amb cert complex d'espècie a extingir. Conserven un model de relacions laborals en què encara existeix una certa estabilitat en l'ocupació, així com uns drets laborals i sindicals. Els seus interessos estan representats pel sindicalisme tradicional...

Juntament a aquest grup de treballadors, definits pel pensament únic com a "privilegiats", augmenten sense aturarse "els nous", els que s'incorporen al món del treball ja sense "privilegis", o allò que és el mateix, en condicions d'absoluta precarietat. Per a ells els "drets" només existeixen formalment, ja que les successives reformes de la legislació laboral els aboca a una realitat quotidiana marcada per una sobreexplotació que augmenta dia a dia.

Fora de l'empay de qualsevol llei, existeix un altre submón d'explotació encara més descarnada, és el món dels autònoms a la força, del treball submergit, del treball dels emigrants en condicions d'esclavatge. Són aquests treballadors, els més desfavorits, els que de manera més urgent necessiten organitzar-se per fer valer els seus més elementals drets com a persones i treballadors.

En aquest context difícilment podem separar l'acció social de la sindical, o aquesta d'aquella. Els dos àmbits pertanyen a una realitat global, marcada per la injustícia i la deshumanització. Els treballadors, els aturats, els immigrants, els exclosos viuen la seva realitat de manera global i des d'aquesta perspectiva la CGT ha de lluitar per aconseguir una societat més justa i més lliure.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

La CGT mai ha limitat la seva acció a les reivindicacions estrictament laborals, deixant a mans de la política l'àmbit social. A diferència d'altres models sindicals o polítics, a la CGT considerem que els treballadors organitzats són els únics protagonistes d'una transformació que serà social o no serà.

Per tot això hem de continuar treballant per superar una dicotomia entre acció sindical-acció social que no és aliena. Com a sindicat que som hem de continuar reivindicant a les empreses i sectors millores estrictament laborals, però hem de reivindicar també des del treball, un model de sanitat, d'educació, de pensions. De tot això que significa un repartiment de la riquesa en el conjunt de la societat, com la lluita per les 35 hores, el salari social o els drets dels immigrants. Hem de denunciar un determinat model de globalització que esclavitzava a les persones i destrueix el nostre medi natural.

Si esgotem el nostre discurs i les nostres energies en l'aspecte més pragmàtic de la negociació col·lectiva, si ens quedem en un cert tipus de corporativisme, estarem traicionant el nostre objectiu de transformació social, i oblidant el nostre enunciat anarcosindicalista.

De manera inversa és necessari dur les lluites socials al món del treball. El treball en els moviments socials no pot ser només l'esforç personal d'un grup de companys i companyes, que es deixen la pell en l'esforç, però sovint sense connexió amb el conjunt del sindicat. Això genera dos espais, dos mons que s'ignoren i que l'experiència demostra que poden arribar a ser fins i tot contradictoris. Aquest treball, sobre els precaris, els aturats, els immigrants, les lluites per l'habitatge, etc., han de portar-se a les FL, als sindicats, a les seccions, al treballador. Per generar debat, consciència i presa de posició. És una tasca pedagògica imprescindible. La CGT ha de ser un referent de l'antiglobalització en la lluita sindical i un cooperador actiu de la lluita social.

En el conjunt de la CGT i la Confederació de Catalunya, tenim aprovades estratègies i plans d'intervenció social ja sigui en el món del treball o en els aspectes dels drets socials. Es tracta de posar-los en pràctica des del nostre model d'organització i en coherència amb el nostre projecte. Serveixi de recordatori allò que es va apuntar en el VI Congrés de Catalunya i en el XIV Congrés Estatal.

- Fer de la nostra acció sindical un vehicle de mobilització.
- Aconseguir que s'impliquin en el treball de l'organització en els locals i federacions més companys i companyes de les seccions sindicals.
- Obrir els nostres locals al carrer, a les mobilitzacions en defensa dels drets dels ciutadans.
- Augmentar la capacitat propositiva davant els ajuntaments, diputacions o la Generalitat. Incidir realment en els aspectes en què tenim presència activa per defensar els que diàriament se'ns treu: menys ambulatoris a sanitat, pitjors condicions en les escoles dels nostres fills...
- Conectar amb les candidatures i organitzacions independents que s'enfronten diàriament a les empreses al neoliberalisme.
- Sortir de les nostres empreses i obrir el missatge de rebeldia que significa la CGT a companys i companyes d'altres empreses que només escolten als grans sindicats i així podran optar per les nostres alternatives. Per això s'han de generar calendaris d'accions en els polígons propers, en les zones de treball dels nostre sector...

PER UN TREBALL DE BASE NO CORPORATIU

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

TREURE L'ACCIÓ SINDICAL DE L'EMPRESA I COORDINAR-LA A TOTS ELS NIVELLS: ES NECESSARI UN ESFORÇ IMPORTANT DE TOTES LES ESTRUCTURES DEL SINDICAT PER A LA DISCUSIÓ DEL MARC POLÍTIC NACIONAL I INTERNACIONAL QUE TENIM A SOBRE. AIXÒ VOLDRÀ DIR REUNIONS PERIÒDIQUES DE AFILIATS DE SECCIONS SINDICALS I TRABAJADOR@S EN GENERAL. NO ES TRACTA DE XERRADES DE PROPAGANDA NI "CULTURETA", SINO DE DISCUTIR I FER VEURE, AMB DEBATS EN PROFUNDITAT, LES IMPLICACIONS DIRECTES DE LA POLITICA GLOBAL EN L'ATAC CONCRET QUE ES PATEIX. ES NECESARI MOLT DEBAT PERQUE LA IDEOLOGIA REFORMISTA DE LA INEVITABILITAT DE LA CRISI, DE LA GLOBALITZACIÓ, ETC... ESTÁN MOLT ESTESES ENTRE ELS TREBALLADORS I TREBALLADORES, I TAMBÉ ENTRE ELS NOSTRES AFILIATS I LES NOSTRES AFILIADES. CAL CONSTRUIR ELS ARGUMENTS, I QUE, COLLECTIVAMENT, S'ELABORI UNA ALTRA LÒGICA PER DESPRÉS PODER DEFENSAR PLATAFORMES I REIVINDICACIONS. AIXÒ VOL DIR, A LA PRÀCTICA, DUR LES LLUITES QUE ARRENQUEN DE L'EMPRESA AL TERRENY SOCIAL I POLÍTIC.

ELS EIXOS DE LA NEGOCIACIÓ COL·LECTIVA.

Hem de trencar amb els "conveni-canvi", imposant les reivindicacions dels treballadors, quan la relació de forces ho permetin; quan el moment no ens sigui propici caldrà aguantar posicions i no cedir a les reivindicacions patronals, a l'espera de temps millors.

L'objectiu del repartiment del treball i de la riquesa ha d'estar present a l'hora d'afrontar la negociació col·lectiva, determinant les nostres prioritats:

- Eradicació de les ETT i de les empreses de prestació de serveis
- Eliminació de les hores extres.
- Reducció de la jornada laboral.
- Eliminació de les dobles escales. A igual treball igual salari.
- Igualar les condicions intersectorials, trasladant millores d'empresa o sector a la resta

Per a la CGT, en la negociació col·lectiva, el procés importa tant o més que el mig punt amunt o abaix d'increment salarial. Aquí hem d'insistir novament en la importància de l'específica manera que té la CGT d'organitzar-se i de prendre decisions, model que ens

diferència del sindicalisme "majoritari", que opta per la negociació "sense treballadors", quan no "contra els treballadors".

La participació, la democràcia directa, la solidaritat, han d'estar presents en tota negociació col·lectiva que abordin les nostres seccions, sindicats o federacions. Els treballadors han de percebre, amb independència del resultat final de la negociació, una manera diferent d'abordar-la, on ells són els que assumeixen el protagonisme absolut, des de l'elaboració de la plataforma reivindicativa fins a la decisió final. En aquestes assemblees no ens "dissoldrem" com a sindicat, és més presentarem les nostres propostes. Es tracta de possibilitar que els treballadors, com a tals, puguin prendre les seves decisions. A la CGT les decisions només les prenem a les assemblees d'afiliats.

Si aconseguim crear aquesta dinàmica participativa i els treballadors percebeixen amb claredat que ningú ha de decidir per ells, cada procés negociador suposarà reforçar la nostra posició de cara al següent.

ASPECTES REIVINDICATIUS GLOBALS

- Salaris Socials:

Sobre aquest punt es proposa reobrir el debat sobre la pertinença de reivindicar un "salari social", en el terme que l'organització ja té aprovats.

Es tractaria de convertir l'actual assegurança d'atur en un salari social/renda bàsica universal. Sense evitar la discussió sobre la seva utilitat última, però convertint la reivindicació en una proposta generadora de lluites i debats sobre exclusió i precarietat, les seves causes i les seves possibles solucions.

- Privatitzacions:

Ens oposem a la bogeria privatitzadora dels serveis públics, essencials per a la societat (transports, comunicacions, energies, etc.), però sobretot per als més desfavorits, garantint la igualtat en l'accés a aquests.

- Sanitat:

Defensar la sanitat pública. Denunciar la manipulació informativa que oculta l'autèntic objectiu dels grups econòmics: privatitzar els beneficis i passar les pèrdues al sector públic. Denunciar la campanya de desprestigi consistent en retallar els recursos destinats a la sanitat pública a fi que aquesta es degradi i la privada aparegui com "la millor".

- Ensenyament:

Per al pensament neoliberal l'existència d'un ensenyament públic de qualitat no té raó de ser. L'actuació del govern en els darrers anys és el fidel reflex d'aquesta ideologia. La distribució dels recursos destinats a educació està beneficiant descaradament a l'escola privada, primant-la amb unes subvencions que tenen com a contrapartida la reducció dels recursos destinats a l'escola pública.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

Es degrada de forma deliberada l'escola pública en un procés similar al seguit en altres sectors dels serveis públics, com sanitat o pensions, i amb identitat objectiu, utilitzar els recursos públics en profit d'uns pocs.

El desenvolupament de la Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu, LOGSE, sense els recursos pressupostaris necessaris, està provocant la mort anunciada de l'escola pública. S'empeny a les famílies cap a una escola privada segregadora, transformant-se els centres públics en ghettos cada vegada més degradats.

El professorat de l'escola pública pateix de manera especial aquesta situació. En ells recau finalment totes les pressions, tensions, els problemes i les crítiques generades per un model impossible. Se'ls intenta fer responsables del caos, quan en realitat són, juntament amb els alumnes, víctimes. Condemnats a una missió impossible, perquè els poders polítics així ho han volgut.

La CGT ha de defensar de manera resolta un ensenyament públic de qualitat. Ens hem d'oposar que les escoles privades siguin subvencionades amb fons públics, que surten dels nostres impostos. S'ha d'exigir una adequada dotació de recursos per a la correcta aplicació de la LOGSE. Igualment s'ha de lluitar per l'eradicació de l'elevat nivell d'interinitat existent a les plantilles, situació que genera un alt nivell de mobilitat, cosa que repercuteix negativament en la qualitat de l'ensenyament.

- Immigració:

L'objectiu ha de ser la total llibertat per que qualsevol persona s'estableixi on vulgui, que s'expressa en la reivindicació de "papers per tothom". S'ha de denunciar que els actuals moviments migratoris estan provocats per un intercanvi econòmic desigual a escala internacional. Pel neocolonialisme salvatge que practiquen les transnacionals, l'empar del model de globalització econòmica propugnat pel pensament únic.

Lluitar per la derogació de la Llei d'Estrangeria i contra la discriminació que són objecte els immigrants, reivindicant la posada en funcionament de programes d'integració i de convivència. Seguir afavorint el treball de col·lectiu creats en l'àmbit propi de la CGT, com per exemple "Portes Obertes" a Catalunya, i col·laborar amb la resta de moviments socials que busquen objectius similars als nostres en aquest camp.

- Homosexualitat:

S'ha d'insistir en la llibertat de cada persona a definir la seva orientació sexual. L'homosexualitat no és cap malaltia ni cap desviació, sinó una opció. Lluitar en l'àmbit dels convenis col·lectius i de la legislació laboral, contra tota discriminació, que tingui el seu origen en l'opció sexual, defensant els drets de les parelles homosexuals. Col·laborar amb les organitzacions del moviment homosexual.

- Pensions:

Continuar denunciant el Pacte de Toledo. És fals que els diners de les pensions s'acabi. El model públic i solidari de pensions entrarà en crisi si així ho determina la voluntat política,

legislant contra el seu manteniment, amb la complicitat dels sindicats institucionalitzats. Una economia en expansió, que proporciona ingents beneficis als principals grups econòmics, no hauria de tenir problemes per mantenir l'equilibri del sistema de pensions segons les previsions demogràfiques. Però el camí no pot ser, en qualsevol cas, reduir les cotitzacions empresarials, sinó justament al contrari.

Tracten de reduir les despeses empresarials per augmentar el seu marge de beneficis, alhora que s'empenyen als treballadors al fons privats de pensions, beneficiant d'aquesta manera als grups especuladors del sector financer. Es tracta de traspasar l'immens negoci de les pensions a la banca i a les companyies d'assegurances.

Defensar un sistema públic de pensions universal i solidari. En aquest tema del problema de fons és, de nou, el problema del repartiment de la riquesa i del treball.

- Dona:

Col·laborar amb els col·lectius de dones. Constatem l'escassa participació de dones en el sindicat, per la qual cosa hem d'afavorir els col·lectius de dones que treballen en les diverses locals, posant a la seva disposició els mitjans necessaris a fi i efecte que puguin desenvolupar la seva activitat. La coordinació d'aquests col·lectius amb els diversos ens de l'organització és necessària de cara al desenvolupament d'una acció social eficient i coherent.

- Habitatge:

L'especulació en el sector de l'habitatge té conseqüències desastroses per a la majoria dels treballadors, que es veuen impossibilitats per accedir a un habitatge digne, o tenen que hipotecar la seva vida, convertint-se en esclaus de la banca.

- Els sectors socials més desfavorits:

Els joves, immigrants, aturats, etc., pateixen especialment la manca d'habitatges en condicions d'accés justes. La CGT ha de lluitar contra aquest estat de coses donant suport també als moviments d'ocupació i afavorint la creació d'habitatges públics de lloguer.

- FOMENT DE LES ACTIVITATS CULTURALS ALTERNATIVES: ÉS NECESSARI OBRIR ELS NOSTRES LOCALS A ACTIVITATS CULTURALS ALTERNATIVES, COM A COL-LABORACIÓ AMB ATENEUS, GRUPS I ASSOCIACIONS I FOMENTAR TOT TIPUS D'ACTIVITATS CRÍTIQUES AMB EL SISTEMA SOCIAL QUE ENS HA TOCAT VIURE: XERRADES, DEBATS, PASSIS DE VIDEO, ETC, AIXÓ COM ESTABLIR SERVEIS DE BIBLIOTECA EN ELS DIFERENTS LOCALS

Documento Anexo N° 1

MARCO REIVINDICATIVO DE LA CGT DE CATALUNYA

La CGT debe responder a un doble reto. El que deviene de su condición de organización sindical y, por tanto, debe reivindicar todas aquellas mejoras y cambios sustanciales en el

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

marco sociolaboral. Y, también, en su condición de organización de clase y transformadora debe proponer y reivindicar soluciones a los principales problemas de las clases populares. En paralelo, nuestro marco reivindicativo no puede ser ajeno a las circunstancias y condiciones sociales, políticas y económicas del momento. En esencia, no se diferenciará en sus objetivos finalistas de las reivindicaciones históricas del movimiento obrero revolucionario (libertades, calidad de vida, control de los medios, capacidad de decisión,...). Todo ello nos marca las pautas para estructurar un marco reivindicativo diseñado y organizado según una serie de criterios básicos: solidaridad, unidad de clase, dignidad, calidad de vida, libertades individuales y colectivas e internacionalismo.

1.-Reparto de la riqueza y del trabajo:

- a) Reducción de la jornada laboral a 35 horas semanales en el camino a las 32 horas, mediante ley general (que es como siempre se han plasmado las reducciones del tiempo de trabajo conseguidas) sin reducción salarial (ya que los aumentos de productividad y de beneficios obtenidos por las empresas permiten *soportar* esta medida redistributiva)
- b) Eliminación de las horas extras (así declaradas y de las obligatorias y no remuneradas en muchos de los trabajos eventuales y precarios), de los destajos y de las horas de *permanencia voluntaria* en el trabajo que se producen en determinados sectores (banca, seguros, servicios,...)
- c) Medidas de compromiso de creación de nuevos puestos de trabajo, como consecuencias de las propuestas anteriores.
- d) Impuestos al capital especulativo estatal e internacional, modificación del sistema impositivo de manera que se primen los impuestos directos y recuperación de la deuda patronal, privada y estatal, respecto de los diferentes impuestos y de los compromisos con la seguridad social...
- e) Todas estas últimas medidas redistributivas deberían contabilizarse en el apartado de prestaciones sociales.

2.-Creación de empleo digno:

- a) Supresión de las ETT y otras fórmulas de subsidiaridad laboral, eliminación de los contratos en precario.
- b) Reducción de las contrataciones eventuales a las mínimas contingencias de temporalidad
- c) Creación de puestos de trabajo de alto valor social (ecología, cultura, sanidad, cuidado de las personas,...)
- d) Reconocimiento del trabajo reproductivo y doméstico (fundamentalmente femenino) y afloramiento del sumergido (también fundamentalmente circunscrito a las mujeres). Estas medidas permitirán visualizar el importante papel de la mujer en el actual sistema económico y deberían suponer su regularización y remuneración.
- e) Regulación a todos los niveles de los inmigrantes que mantengan cualquier tipo de relación laboral, muy especialmente aquellas que son fraudulentas para con ellos y con el conjunto de la ciudadanía.

3.-Renta social para todas las personas en situación de exclusión social por no poder acceder a un empleo remunerado

Frente a la falsa ética de quienes tratan de culpabilizar a las personas sin empleo de su condición, debemos plantear la injusticia de un sistema y de quienes lo controlan y gestionan que impiden unas básicas condiciones de vida a quien no puede acceder a un puesto de trabajo remunerado. Por lo cual reivindicamos:

- a) Renta social de carácter individual (no en función de unidad familiar) y universal (para todas las personas mayores de 18 años) para aquellos y aquellas que no puedan acceder a un empleo remunerado.
- b) Dicho renta social debe ser igual a un salario mínimo interprofesional digno.

4.-Derecho universal a unas prestaciones sociales dignas y de calidad:

Frente a las crecientes privatizaciones o potenciación de las alternativas privadas y a la reducción de los servicios y prestaciones públicas, la CGT no debe apuntarse a la táctica de *"por lo menos quedarnos como estamos"*, por el contrario debemos volver a situar nuestras reivindicaciones en el umbral de lo que consideramos digno y justo. Es decir, acceso de cualquier persona (también inmigrantes pobres) a:

- a) Sistema público de sanidad
- b) Sistema público de enseñanza
- c) Sistema público de pensiones y prestaciones sociales
- d) Sistema público de transportes y comunicaciones
- e) Ningún dinero público para redes o prestaciones privadas.

5.-Por la recuperación de la dignidad laboral y de la iniciativa sindical:

- a) Posicionamientos sindicales inequívocamente contrarios al neoliberalismo y a su modelo de globalización económica
- b) Ética sindical de clase y alternativa que, sin obviar la vía de la negociación, se aleje del conchabamiento y de la utilización del sindicalismo como instrumento de dominación y de colaboración de clases
- c) Hacia la ruptura de la lógica de la división del trabajo, en sus diferentes ámbitos (empresa, sector, de género, internacional)
- d) Por la creación de un contrapoder real en el seno de las empresas y trabajos: recuperación de la conciencia de clase, de la solidaridad, control de la calidad de los productos que fabricamos o de los servicios que ofrecemos,

6.-Defensa de los derechos humanos fundamentales:

- a) A la vida: alimentación, vivienda, salud, ecosistema
- b) A la dignidad: economía básica, trabajo, enseñanza, cultura, lengua,...
- c) A la autoorganización de nuestras comunidades y de nuestras sociedades sin la ingerencia de los poderes económicos y políticos para mediatizar nuestras relaciones.
- d) Compromiso firme y activo con la paz, por el desarme y la solución pacífica y negociada de los conflictos, por la defensa de las y los débiles y oprimidos por la dinámica de los poderosos.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

7.-Defensa de las libertades individuales y colectivas frente a la represión, el retroceso social y les prerrogativas de les corporaciones y los estados:

- a) Igualdad real de las personas, al margen de género, origen, condiciones,...
- b) Capacidad de decisión sobre les cuestiones que nos afectan.
- c) Libre circulación de las ideas (frente a los perros guardianes del pensamiento único) y de las personas (contra el racismo, la xenofobia y las fortalezas occidentales), frente a la única libre circulación de las mercancías, el dinero y las acciones, en oposición a la libertad en exclusiva para las corporaciones económicas y los intereses especulativos.

8.-Profundización democrática hacia la democracia directa:

- a) Desde la recuperación de la capacidad de decisión en lo concreto (plataformas, candidaturas alternativas, abstenciones activas,...) a la desobediencia civil colectiva y la resistencia pacífica.
- b) Establecimiento de sistemas de autogestión y de gestión alternativa a cualquier nivel en que seamos capaces y especialmente en lo público.

9.-Potenciar lo público y colectivo frente al control o la dejación del Estado

- a) Abandono de la figura de papá Estado, frente a las teorías que plantean un debilitamiento del Estado tradicional la realidad de los estados más firmes que nunca en la libertad de actuación de los poderosos y el control, malversación, venta y debilitamiento de los derechos y prestaciones sociales. No podemos, por tanto, confiar en quienes maniobran contra nuestros intereses
- b) Defensa de lo público y colectivo sobre la base de la participación y el control popular y ciudadano.
- c) Lucha firme contra las decisiones inapelables y lejanas (Davos, New York, Bruselas,...)

10.-Pensar y actuar globalmente, pensar y actuar localmente

- a) Establecimiento de marcos de relaciones con los movimientos sociales en una perspectiva liberadora y transformadora
- b) Creación de redes locales y globales de información, debate, reflexión, elaboración y alternativas con estos movimientos
- c) Relaciones internacionales con organizaciones sindicales, corrientes sindicales y movimientos sociales y socio-políticos anticapitalistas (ejemplos: contracumbres, marchas europeas contra el paro y la exclusión, apoyo al movimiento zapatista o al Timor Oriental,...)

11.-Creación de redes locales y globales de solidaridad y alternativas al neoliberalismo

- a) Fomento del intercambio y el comercio justo

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

- b) Denuncia de les situaciones de explotación y dumping social, puesta en práctica de campañas de boicot contra productos y corporaciones, solidaridad ante los casos de deslocalización por motivos de presión sindical o de interés patronal por los *paraísos* fiscales y laborales.
- c) Creación de cooperativas de consumo solidario: productos y productores amenazados por el poder global, intercambios solidarios, productos alternativos y de calidad.

12.-Reconstrucción ecológica de las sociedades postindustriales y preindustriales:

- a) Reconversión progresiva de empresas y productos contaminantes y armamentísticos.
- b) Utilización generalizada de energías limpias y renovables, baratas y sin *amo*.
- c) Potenciación de los productos biológicos, contra los transgénicos.
- d) Supresión de los monocultivos de las grandes corporaciones alimentarias y ayuda a la recuperación de los multicultivos y de la agricultura autosuficiente y cooperativa en las sociedades preindustriales.

Documento anexo Nº 2

PLAN DE LUCHA POR LA ACCIÓN INMEDIATA

Se deben señalar las reivindicaciones prioritarias en la etapa que vivimos que han **de estar centradas en romper la política desmovilizadora y impulsar la respuesta de los trabajadores y las trabajadoras:**

Ningún despido. Las reducciones de plantilla pactadas no pueden ser en ningún caso un punto de nuestras plataformas, si no en todo caso, serán el fruto de una lucha en la que nuestras fuerzas no habrán llegado a más. Aquí se incluyen las prejubilaciones, jubilaciones parciales y jubilaciones sin contrato de relevo. Y también lo que suponen reducciones de plantilla mediante no renovaciones de contratos. Fuera las reformas laborales que abaratan los despidos y han profundizado en la precariedad. Se deben coordinar las luchas hacia la huelga general.

La defensa de la ocupación estable frente al paro y la precariedad, contra las reformas laborales que la perpetúan, por el cierre de las ETTs,... Esto quiere decir que en los convenios, planes de viabilidad,... negociación de pasar a fijos el personal temporal o subcontratado, con el mismo convenio que el resto de la plantilla. Defensa de los derechos de los trabajadores y trabajadoras más precarios: los inmigrantes: regularización de todos los trabajadores y trabajadoras –fuera cualquier ley de extranjería-, incorporación a negociaciones de convenio, tanto de las reivindicaciones de los sectores más precarios como físicamente con la participación de inmigrantes.

La defensa del poder adquisitivo de los salarios y las pensiones, y las equiparaciones salariales. No a les dobles escalas, y esto quiere decir no olvidarlo en las luchas ni en las negociaciones. Pero también no entrar en la lógica burguesa de aceptar recortes salariales “a cambio” de ocupación –normalmente además temporal; poco después, y ya sin el aumento, no se renuevan los contratos temporales... eso ya se ha experimentado. No a subordinar los

incrementos salariales a los incrementos de beneficios o productividad. Fuera el pacto de pensiones: por el derecho a las pensiones públicas y dignas.

La defensa del salario indirecto de los servicios públicos como derechos sociales que nos recortan: contra las diferentes versiones de privatización -subcontratación, externalización, institutos y empresas mixtas o directamente la venta- sanidad, educación, transporte... Fuera los tratados de la OMC, participación en los movimientos que le hagan frente.

Por los derechos democráticos, sindicales y político-sociales de los trabajadores y trabajadoras, de los jóvenes y los pueblos. Por el derecho a la autodeterminación, contra la ley antiterrorista, la reforma de la ley del menos, del CESID,...

Solidaridad activa con los pueblos y trabajadores y trabajadoras del mundo, ...y luchas coordinadas cuando sea posible a nivel internacional frente a los ataques de las multinacionales, etc... Participación activa en los movimientos antiglobalización

Documento anexo Nº 3

PLAN DE TRABAJO TIPO PARA AFRONTAR LOS EXPEDIENTES DE REGULACIÓN DE EMPLEO - ERE -

La única posibilidad es vencer a la empresa en el terreno político y social, contraponiendo la defensa de los puestos de trabajo frente a los criterios de rentabilidad de reducción de costes de la empresa. Esta es la verdadera lucha contra el paro, defender los puestos de trabajo - y más si son estables - que hoy aún existen. La condición para poder dar esa batalla es la búsqueda de la más amplia unidad en defensa de esos puestos de trabajo empezando por la unidad de los trabajadores y trabajadoras de la empresa, otras fábricas, sindicatos, partidos...llegando a conectar con las empresas del grupo, y todo ello en base a la movilización permanente de los trabajadores y trabajadoras. El objetivo no es plantear una huelga "económica".

1.- ASAMBLEA Y MOVILIZACIÓN.- Desde la asamblea hay que preparar la movilización: convocatoria de huelga indefinida, pero incluso antes hay que preparar el ambiente: pegatinas, pancartas, hoja de los trabajadores y trabajadoras. Las posibilidades de vencer están en la movilización permanente de toda la plantilla. Asamblea diaria y decisoria, comité de huelga elegido y revocable, plan de trabajo votado en asamblea.

2.- INSTRUMENTOS DE EXTENSIÓN.- La hoja de los trabajadores y trabajadoras, las pancartas y pegatinas ya mencionadas. Hoja de recogida de firmas, dirigida a la dirección de la empresa, Conselleria de Treball, Parlament de Catalunya, Parlamento Europeo, con copia al fax del Comité de Huelga. Pretendemos recoger el máximo de firmas. La primera de estas instituciones debe rechazar el plan y el expediente de regulación y exigir la presentación urgente de un verdadero plan de viabilidad que garantice el futuro de la empresa, a negociar con el Comité de Empresa Y LAS SECCIONES SINDICALES antes de su presentación., DEBIENDO TENER EL

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

APOYO EXPLÍCITO DE LA ASAMBLEA DE TRABAJADOR@S AFECTAD@S.
Las otras dos instituciones deben pronunciarse en contra y dirigirse a la Conselleria para que rechace el plan.

Otra hoja similar para que firmen las organizaciones, comités de empresa, secciones sindicales, partidos políticos...

Piquete de trabajadores y trabajadoras en los mercados, en los polígonos a la entrada y salida de las fábricas o en sitios muy transitados para repartir hojas, recoger firmas y pedir apoyo económico a la huelga.

Notas de prensa sobre la evolución de la lucha. Comisión de prensa.

3.- NOS DIRIGIMOS A LOS SINDICATOS DE LA CGT Y A LOS DEMÁS.-
Empezamos con los comarcales, pero también llegamos a los de Catalunya. A los primeros les pedimos:

Que se pronuncien a favor de nuestras exigencias (que firmen las hojas preparadas para organizaciones).

Que nos den el listado de todas las empresas en conflicto, sean de los sectores que sean.

Que recojan firmas.

Que apoyen la convocatoria de manifestación de los trabajadores y trabajadoras.

Que participen de la reunión de empresas en conflicto.

Apoyo económico a la huelga.

A los sindicatos de Catalunya les planteamos los dos primeros puntos anteriores, y estudiamos en qué pueden ayudar.

4.- NOS DIRIGIMOS A LAS EMPRESAS EN CONFLICTO, ADEMÁS DE A LAS EMPRESAS A LAS QUE PROVEEN ÉSTAS, LAS PROVEEDORAS DE ÉSTAS Y LAS SUBCONTRATAS.-
Exponiendo la situación y la lucha. Les proponemos:

Que firmen la hoja de apoyo y la manden a la Conselleria, con copia al Comité de Huelga.

Que repartan las hojas informativas a sus trabajadores y trabajadoras y recojan firmas.

Constituir una comisión de trabajadores y trabajadoras de empresas en conflicto en defensa de todos los puestos de trabajo, que empiecen a preparar algunas acciones conjuntas.

Apoyo económico a la huelga.

5.- NOS DIRIGIMOS A LAS ASOCIACIONES DE VECINOS Y VECINAS, ESCUELAS, INSTITUTOS Y ESCUELAS DE ADULTOS.-
Les convocamos a una reunión. En esta reunión les informamos de la situación y les pedimos:

Que firmen la hoja de apoyo y la manden a la Conselleria, con copia para el Comité de Huelga.

Que recojan firmas.

Que apoyen la convocatoria de manifestación en el municipio o capital comarcal.

Que se constituyan en comité de apoyo contra los despidos.

6.- NOS DIRIGIMOS A LOS PARTIDOS POLÍTICOS.-
Les convocamos a una reunión. En esta reunión les informamos de la situación y les pedimos:
Que firmen la hoja de apoyo y la manden a la Conselleria, con copia para el Comité de Huelga.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

Que recojan firmas.

Que apoyen la convocatoria de manifestación en el municipio o capital comarcal.

Que se constituyan en comité de apoyo contra los despidos.

A los partidos con representación parlamentaria les pedimos una reunión con su grupo en el Parlament de Catalunya.

Apoyo económico a la huelga.

7.-NOS DIRIGIMOS A LOS AYUNTAMIENTOS Y AL CONSEJO COMARCAL.-

En el Ayuntamiento de la ciudad y en el Consejo Comarcal donde está la fábrica les pedimos:

Entrevista con el Alcalde y el Presidente del Consejo comarcal.

Moción del Ayuntamiento y del Consejo Comarcal contra los despidos y a favor de la lucha de los trabajadores y trabajadoras. Que hagan llegar la moción a la Conselleria con copia para el Comité de Huelga.

Que pongan una pancarta céntrica manifestando ese apoyo.

Que el ayuntamiento ceda un local con teléfono y fax para que funcione el comité de huelga.

Que ceda el polígono para hacer las asambleas.

Que el ayuntamiento ceda una megafonía de coche para informar.

Apoyo económico a la huelga.

A los Ayuntamientos de las poblaciones más cercanas les pedimos:

Moción del ayuntamiento contra los despidos y a favor de la lucha de los trabajadores y trabajadoras. Que hagan llegar la moción a la Conselleria con copia para el Comité de Huelga.

Que pongan una pancarta céntrica manifestando ese apoyo.

Que apoyen financieramente el cartel de la manifestación.

8.- NOS DIRIGIMOS A LAS CONSELLERÍAS DE TREBALL Y DE INDUSTRIA DE LA GENERALITAT.- Deben rechazar el plan y el expediente de regulación y exigir la presentación urgente de un verdadero plan de viabilidad que garantice el futuro de la empresa, a negociar con el Comité de Empresa **Y LAS SECCIONES SINDICALES**, antes de su presentación, **DEBIENDO CONTAR CON EL APOYO EXPLÍCITO DE LA ASAMBLEA DE TRABAJADOR@S AFECTAD@S.**

9.- NOS DIRIGIMOS A LOS GRUPOS PARLAMENTARIOS.- Para que presenten una pregunta y una moción mandando a la Generalitat para que rechace el plan y el expediente de regulación y exija la presentación urgente de un verdadero plan de viabilidad que garantice el futuro de la empresa, a negociar con el comité de Empresa **Y LAS SECCIONES SINDICALES**, antes de su presentación, **DEBIENDO CONTAR CON EL APOYO EXPLÍCITO DE LA ASAMBLEA DE TRABAJADOR@S AFECTAD@S.**

Les pedimos que nos conecten con los Europarlamentarios para empezar a tramitar los contactos en Estrasbourg (si es una multinacional).

10.- EXTENSIÓN A LA CASA MATRIZ DE LA EMPRESA EN EL ESTADO ESPAÑOL.- Mantener conexión con las demás empresas del grupo, para poder ir a

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

informar directamente. Proponer algunas medidas de paro de apoyo y apoyo económico a la huelga.

11.- EXTENSIÓN INTERNACIONAL.-

A todas las demás factorías del grupo y especialmente a las localizadas en Europa, les informamos de las decisiones de movilización y la voluntad de defensa de todos los puestos de trabajo, les planteamos una reunión inmediata de delegados de las factorías afectadas también de despidos, con el objetivo de hacer un plan conjunto de movilizaciones frente a la patronal. En este sentido se puede estudiar la posibilidad de unificar las huelgas, sacar un llamamiento conjunto con todas las demás factorías del grupo, proponiéndoles alguna acción de apoyo. Ir a Estrasbourg, al Parlamento Europeo con el texto de firmas.
Carta a las demás factorías del mundo, informándoles de nuestra situación y pidiéndoles:
Que envíen carta de protesta a la dirección con copia al Comité de Huelga.
Que estudiemos conjuntamente alguna medida de apoyo a la huelga.

12.- ABRIR UNA WEB EN INTERNET.- Sobre la huelga y su seguimiento y llamado a que desde otras empresas se establezca contacto.

13.- ABRIR UNA CUENTA CORRIENTE.- para facilitar el apoyo económico a la huelga.

PONENCIA 5-4 (Original)

Per a una Secretaria de Comunicació que trenqui el silenci i estengui la grip

Això no és una exposició argumental teòrica. Es tracta d'una ponència de treball, de mínims, i cal que tothom i tot don qui la llegeixi ho tingui en compte.

És veritat que els mitjans no ens treuen mai i que molts d'elles no ens trauran mai... exceptuant quan ens puguin fotre canya. Però també és cert que, com a moviment alternatiu al capitalisme i a l'actual estat de coses, vivim dins un submón de seguretats compartides que ens apressen a afirmar rotundament bajanades que cal començar oblidar i posar-se a treballar.

Bona part de les informacions distorsionades que es fan sobre nosaltres són conseqüència de la nostra pròpia ineptitud per fer-nos entendre, per aprofitar els espais possibles, per dir amb claredat i on ens deixen allò que pensem, i això cal solucionar-ho immediatament.

La meua proposta va encaminada a ocupar els mitjans, tots, i a potenciar evidentment els nostres (els que ja tenim i els nous que ens calen), a possibilitar relacions fluides amb els mitjans oficials i amb els alternatius i a esdevenir referent també en el món de la informació. Cal que comencem a trencar el silenci i això ho hem de fer, sobretot, treballant-nos el nostre espai i començant a ocupar els altres.

Aquest és el programa de mínims:

1- Cal que compartimentem l'espai comunicacional en diverses àrees:

I-MITJANS EXTERIORS (M. E.)

a/ Mitjans 'informatius'

I-a-1. Mitjans regionals (diaris comarcals, revistes locals, ràdios i televisions municipals...)

I-a-2. Mitjans generals (cadena pública i privades de ràdio i televisió, diaris i revistes d'empreses d'informació).

b/ Mitjans 'contrainformatius'

I-b-1. D'organitzacions concretes.

I-b-2. D'informació general.

II-MITJANS PROPIS (M. P.)

II-a-1. El «Catalunya» ha de passar a ser publicació confederal de la CGT de Catalunya.

II-a-2. La pàgina de CGT de Catalunya ha de ser també pàgina confederal.

II-a-3. El butlletí per Internet que fins ara es coneixia com a «CGT- Reus» s'ha de convertir en butlletí electrònic confederal.

II-a-4. Cal obrir espais en d'altres mitjans, com la ràdio, amb la creació d'un programa de notícies confederal. La televisió, de moment, és una mica més lluny, però no es pot descartar.

II-a-5. A nivell intern, cal dotar les federacions d'arguments en cada una de les nostres lluites. Això s'ha de fer amb documents interns que no cal fer públics però que han de

córrer entre totes i tots els afiliats. Cal omplir de contingut i de justificacions fàcils d'entendre i d'estendre les frases i les campanyes.

I-M. E.

Els mitjans **I-a-1** són relativament fàcils de tocar. Cal tenir-hi -o establir-hi si no se'n tenen- contactes personals i conèixer els i les periodistes de tu a tu, que sàpiguen a qui dirigir-se sempre que vulguin saber alguna cosa de CGT i nosaltres hem de saber a qui podem fer arribar les nostres informacions. Una informació sense destinatari fàcilment acabarà a la paperera i el virus gripós es morirà sense arribar ni a ensenyar les dents.

En aquests mitjans (**I-a-1**), cal proposar col·laboracions en les seccions d'opinió, amb articles propis o bé amb articles del Fons de Pensament, sempre signats per «fulano de tal, de CGT». El futur programa de ràdio de notícies (**II-a-4**) s'hauria de proposar a les cadenes de ràdio locals, comunitàries i lliures i fer arribar la grip també des de les ones.

Els mitjans **I-a-2** són els més complicats i de moment els haurem de tractar amb intensitat però sense massa expectatives. L'estratègia per seguir serà la mateixa que en el cas de **I-a-1**. Un bon espai que ens podria ser favorable -amb temps- és el dels columnistes que veiem més propers (quan dic propers vull dir d'esquerres, no importa que no coincideixen amb nosaltres al 100 x 100, però han de saber que existim i què pensem). A ells cal fer arribar les nostres publicacions electròniques i de paper i que vegin que bé s'està amb el virus que fa temps els ha abandonat.

Els mitjans **I-b-2** cal que ho sàpiguen tot sobre nosaltres: activitats, grip, pensament... alhora que hem d'estendre entre la nostra militància la recomanació de fer-ne ús i llegir-los, escoltar-los i, si s'arriba a fer una cadena de televisió algun dia, mirar-los. La 'contrainformació' és ara mateix el nostre espai natural, que no cal avasallar però que sí cal que ens conegui, sense obviar sigles per la nostra part. A més, som la principal organització del seu voltant i hem de contribuir al seu creixement

II-M. I.

El «Catalunya» (**II-a1**) ha d'arribar a tota la militància. És i ha de ser encara més un transmissor bàsic de la grip. La seva publicació ha de ser, mensual com a mínim i amb un mínim de vint pàgines amb una maqueta estable. La publicació ha de ser en català com fins ara, entre moltes altres coses perquè l'altra revista que rep tota la militància, «Rojo y negro», és en espanyol i a CGT no estem per la discriminació de cap llengua i menys de les que només es parlen aquí (caldria plantejar-se algun dia el tema de l'occità a la Vall d'Aran).

El «Catalunya» ha de ser reflex del que fa la CGT però també del que passa en el món alternatiu, popular i sindical que ens envolta. Cada tres mesos, es podria fer una tirada especial de pàgines d'opinió conjuntament amb la «Notícia Confederal» publicació de la CGT del País Valencià. Aquestes pàgines portarien per títol «Solidaritat» i amb una tirada tan gran resultarien encara més barates.

La meua proposta al Col·lectiu Catalunya, els responsables de l'edició fins ara -del qual en formo part- és que millorin aquestes propostes sense reduir-les, per a la qual cosa caldrà obrir el Col·lectiu al màxim, ampliar-lo i no descartar la descentralització, dins la qual proposo que Reus i Tarragona passin a ser seu redaccional i de maquetació.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

Amb l'increment de la tirada, l'edició serà més barata ja que es passarà a fer en rotativa, però alhora cal buscar fonts alternatives de finançament com concerts, edició de bonos d'ajut, intercanvis amb altres publicacions, etc. El projecte també ha de ser viable econòmicament. El «Catalunya» ha de fer-se arribar a totes les altres revistes alternatives del país, a les tavernes populars, als ateneus, grups i col·lectius que lluiten per la transformació social o per una vida més plena, perquè alhora que l'utilitzin per difondre les seves lluites, nosaltres ens impregnem d'elles i ells de les nostres. Ens hem d'afegir la grip les unes a les altres. Pel que fa a la pàgina confederal (II-a-2), aquesta ha d'establir un equip de manteniment aprofitant els actuals encarregats, dels quals també cal lloar la tasca abnegada. Cal fer-la pública en cada un dels nostres papers i ha d'actuar com una veritable Biblioteca de Pensament i centre de difusió de notícies d'accés immediat. Hauria de contenir l'actual «CGT-Reus» i el «Catalunya» en edició digital, si les dues publicacions no decideixen fondre's a la xarxa.

El butlletí per Internet que fins ara es coneixia com a «Butlletí Contrainformatiu CGT-Reus» (II-a-3), ha de rebre el suport confederal i publicitar-se, alhora que s'ha de dotar Reus tècnicament en el que faci falta, tot i que l'autoabastiment de mitjans és ja un fet.

El treball de coordinació per tal que es creï una visió de conjunt i no se solapin les feines ni es multipliquin esforços, s'ha de fer des de la Secretaria de Comunicació.

En un futur immediat, s'hauria de produir un programa de ràdio setmanal de mitja hora (II-a-4) per distribuir-lo entre les ràdios municipals, lliures, de barri o comunitàries. Aquest programa es faria sobre la base de l'actual «CGT-Reus» i cada federació territorial s'encarregaria de col·locar allí on hi trobés un espai.

2- Cal formar els encarregats de premsa

La Secretaria de Comunicació, junt amb la de Formació, s'ha d'encarregar que cada ens de la Confederació sàpiga com es treballa amb la premsa i aprengui a diferenciar coses tan bàsiques com les diferències que hi ha entre un article d'opinió i una nota informativa, com fer un butlletí, de quines parts es compona una notícia o com s'estén la grip.

3-Fons de Pensament

La Secretaria de Comunicació ha de crear un Fons de Pensament que reparteixi entre els diferents ens articles d'opinió per estendre el virus en espais que són fàcils d'omplir i que a la llarga ens serviran davant els possibles conflictes i del posicionament dels mitjans davant d'aquests. Cada mes, un mínim d'un article d'opinió hauria d'estar a la disposició dels ens perquè aquests estenguessin la grip per la xarxa que ells mateixos hauran creat.

4-Altres consideracions

Cal dotar les federacions d'una Secretaria de Comunicació (el nom no importa massa ni el càrrec tampoc, el que val és el compromís) a l'alçada de les circumstàncies. Cada federació ha de comptar amb un mínim d'una persona disposada, sigui secretari o no, tot i que l'ideal seria un equip que s'encarregui de les relacions amb la premsa, entenent que aquest equip moltes vegades serà més important que la mateixa Secretaria General. A més, cada ens hauria de tenir una adreça d'Internet, que no cal que sigui específicament de l'ens, ja que a cada un d'ells es pot trobar algú disposat a baixar de la xarxa les informacions. De tota manera, l'ideal en un futur immediat ha de ser dotar tots els ens de correu electrònic i connexió a Internet.

L'equip de persones o la persona a què m'he referit ha de saber fer notes de premsa, articles d'opinió i actuar professionalment (tal com fan els gabinets de premsa dels partits i

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

multinacionals i aprendre de l'enemic en allò que sí fan bé). Cal introduir-nos en els mitjans tal com ho fan els que formen part dels 'establerts'.

Si la grip es desenvolupa bé i complim els mínims aquí establerts, en el pròxim Congrés podrem parlar d'objectius i deixar els mínims per a la història.

ACCIÓ SINDICAL (Vot particular annex 39, acta pàgina 42)

Hem crescut en afiliació i en presència a les empreses. Amb tot, és cert que òbviament les empreses on aconseguim tenir seccions sindicals fortes i presència als comitès d'empresa continuen essent les "grans empreses".

El motiu principal d'aquesta ponència és posar de relleu un fenomen que s'ha constatat des de fa anys i que actualment s'ha convertit en cosa habitual. Es tracta que cada vegada més dins de les empreses es dona el fenomen de l'anomenada "externalització de serveis", així com el de la subcontractació, cosa que comporta directament dos fenòmens: 1- Que dins de les empreses treballin companyes que pertanyen a diverses empreses, que presten els seus serveis en el mateix centre de treball. 2.- Que existeixi multitud d'empreses amb diversos centres de treball que en realitat, malgrat tenir diferent personalitat jurídica, en són ramificacions i que per tant depenen fortament unes de les altres.

Què suposa això per a la CGT? Doncs entenem que aquest fenomen comporta directament que tinguem que plantejar-nos un canvi relatiu a la nostra acció sindical.

Els delegats de la CGT hem d'assumir que la nostra tasca dins dels nostres centres de treball no es limita a l'empresa que figura en les nostres nomines i als treballadors d'aquesta, ja que sol passar que en els nostres centres de treball presten els seus serveis altres treballadors, que, dit de passada, generalment tenen unes condicions de treball molt més desfavorables que les nostres, els és d'aplicació un conveni diferent, etc... En definitiva, no cal estendre's ja que tots coneixem de què parlem.

Per aquest motiu proposem:

1.- Fomentar des d'aquesta organització una tasca sindical amb aquests treballadors que presten els seus serveis en el nostre centre, tot intentant en la mesura de les nostres possibilitats informar-los dels seus drets, controlar els possibles abusos en la contractació temporal, en els horaris, en l'aplicació de convenis, en matèria de prevenció de riscos laborals, etc... D'aquesta manera, que no cal dir que no implica un abandó dels assumptes propis de les nostres empreses podem aconseguir millorar la nostra acció sindical. Estant en contacte amb l'organització, és possible interposar demandes com a sindicat contra aquestes empreses, que poden suposar millores importants per aquests treballadors. Tenim experiències recents en què els resultats han estat molt bons, sense volcar tota la nostra actuació en les denúncies directes als Jutjats socials. Ens referim concretament a la tasca duta a terme en les empreses de transports. No hi ha dubte que una simple denuncia a Inspecció de Treball signada pel sindicat, la federació i les seccions sindicals de la CGT a

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

empreses "grans" pot arribar a tenir uns efectes que per als treballadors afectats suposa importants millores, independentment de les posteriors denúncies individuals que calgui tramitar. En cap cas podem acceptar des de la CGT l'excusa que "el treball sindical de la nostra empresa ens desborda", ja que una de les principals característiques de la nostra organització és pjustament **la solidaritat**, que no es reflecteís només en el fet d'enviar un fax de suport quan ja han acomiadat a una companya, sinó en la feina diària d'informació i assessorament que porti a aquestes companyes a saber quins són els seus drets, què poden exigir i com.

2.- Per altra banda, ATESA la gran quantitat d'empreses vinculades entre si, seria convenient tenir coneixement en la mesura de les nostres possibilitats de totes les empreses que treballen i depenen de la feina d'una (per exemple, de tots els proveïdors de SEAT, NISSAN, VALEO...) ja que aquest tipus d'informació és de gran utilitat a efectes de poder presionar en matèria de contractació, acomiadaments, expedients de regulació, etc...

Creure'ns fermament tot el que hem exposat no suposa cap gran esforç i pot tenir grans resultats, a més de fer-nos conèixer entre molts treballadors. Si continuament se'ns omple la boca demanant solidaritat, no hi ha dubte que els primers que hem d'actuar solidàriament som nosaltres.

No cal dir, no és la intenció d'aquesta ponència fer una crítica, ja que tots sabem com és de difícil portar l'acció sindical dins de les empreses, encara més a grans multinacionals en què treballen centenars de treballadors i on existiesen constants problemes. El treball dels nostres delegats mereix un reconeixement, amb tot, allò positiu ja ho sabem tots, d'allò que es tracta és de veure com podem avançar i millorar el nostre treball dins de l'organització, per ser el referent d'anarcosindicalista que molts treballadors esperen de nosaltres.

PONÈNCIA 5-7 (Original)

DESITGEM CONSTRUIR A CATALUNYA UN MODEL SINDICAL LLIBERTARI QUE INCORPORI EL PRINCIPI FEMENÍ, DE CLASSE, CONTRA LA VIOLÈNCIA, DE REPARTIMENT DE TOT EL TREBALL I LA RIQUESA, D'AJUDA MÚTUA ENTRE ELS TREBALLADORS I LES TREBALLADORES, ECOLOGISTA I INTERCULTURAL.

"La història ens demostra que a totes les èpoques és pel seu propi esforç que els oprimits s'han alliberat dels seus amos. És totalment necessari que la dona retengui aquesta lliçó: que la seva llibertat s'estendrà fins on s'estengui el seu poder per alliberar-se per sí mateixa".

Emma Goldman.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

"L'essència de la política no és l'organització del comandament, ni la passió pel poder, sinó la instauració de la llibertat. Així es genera un espai compartit inter-subjectivament i inter-responsablement. Aquesta és la rel o l'esperit de la praxi política."

Hanna Arendt.

"La recuperació del principi femení es basa en l'amplitud. Consisteix a recuperar la natura, la dona i l'home, les formes creatives de ser i percebre. Pel que fa a la natura suposa veure-la com a organisme viu. Respecte la dona suposa considerar-la productiva i activa. I pel que fa a l'home, la recuperació del principi feminista implica situar de nou l'acció i l'activitat en funció de crear societats que promoguin la vida i no que la redueixin i amenacin"

Vandana Shiva

Feminisme llibertari de classe. A Catalunya les dones som el 52,3% de la població total. Tanmateix, la incorporació de dones al mercat de treball, és de 53 per cada 100 dones, 18 punts de diferència respecte els homes. Aquesta diferència és encara més acusada a la franja d'edat entre 30 i 40 anys, coincidint en el període de fecunditat més alta. Les diferències són encara més acusades en les titulacions superiors on el 60% de les persones en situació d'atur són dones, amb una diferència de 20 punts, mentre que és de 10 punts en els estudis primaris.

La inserció de les dones en el mercat de treball es produeix en un marc de segregació ocupacional en clau de gènere. Es concentra en sectors (tèxtil, alimentació, serveis, comerç) i en llocs de treball considerats de baixa qualificació. Les dones patim més que els homes l'atur i la precarietat laboral. El balanç de les Reformes Laborals es negatiu per a tota la classe treballadora, però ens afecta especialment a les dones, sobre tot en les contractacions a temps parcial que suposen de fet, una disponibilitat total al treball, la qual cosa dificulta la incorporació de les dones en edat reproductiva al mercat de treball. Un dels objectius del govern del PP és disfressar les estadístiques per reduir la taxa d'atur femení encara que sigui a canvi de condemnar les dones a patir més desigualtat, i reforçant sempre la idea que la dona ha de fer compatible el treball productiu i el reproductiu.

La lentitud dels avenços en els convenis col·lectius són discriminatoris per a les dones i per tant per aconseguir avenços en la igualtat d'oportunitats hauriem d'abordar una doble tasca: la depuració de clàusules discriminatòries en els convenis existents i la incorporació de criteris d'igualtat d'oportunitats d'homes i dones. Així hauriem de :

1. **Establir la necessitat d'eliminar la segregació ocupacional, garantint la igualtat d'oportunitats d'accès d'homes i dones a tot tipus de treball.**
2. **Eliminar la discriminació salarial que moltes vegades es contempla en els convenis col·lectius, com ho demostra que en molts casos el salari mitjà anual d'un home sigui un 30% superior al de les dones.**

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

3. Afavorir un canvi de mentalitat quant al repartiment de les tasques domèstiques.
4. Creació d'un salari per a les persones, dones o homes, que per motius personals, socials, ..., decideixin o hagin de treballar dins la casa: manteniment, cura i atenció de persones (fills/es, personaes grans, malats,...), etc. Aquest salari seria a càrrec de l'Estat i hauria de ser equiparable, almenys al salari mínim interprofessional, i estaria subjecte al règim general de la seguretat social i generaria dret a pensions contributives (atur, jubilació, invalidesa, ...)

Per tot això proposem la creació a la CGT d'un grup de treball sobre negociació col·lectiva no sexista on estiguin representades les dones del tèxtil, serveis públics, químiques, metall, neteja, transports...

Feminisme llibertari intercultural. La feminització de la immigració. Els canvis socioculturals, la feminització de la pobresa, la globalització, han suposat canvis en el fenomen de la immigració comportant l'aparició de dones migrants juntament a la tradicional migració dels homes. La dona és, cada cop més, pionera: ella és el cap de família que assumeix la responsabilitat de tot en seu entorn. És per això que qualsevol política que afavoreixi la integració de la dona migrant facilitarà també el de tot el seu entorn convivencial en el país d'acollida.

Les dones arriben als nostres pobles a la recerca de noves vides, però a la seva arribada es troben amb una carrera d'obstacles. La immigració és, per tant, un acte violent en sí mateix on es veuen involucrades en contra de la seva voluntat.

Les dones migrants troben treball principalment en el sector del servei domèstic i de cura de les persones (el 45% d'elles) però la precarietat del treball i la sobreexplotació de la dona fa que una de cada cinc dones migrants es dediquin a la prostitució.

Quant a la seva situació legal podem classificar-les en:

Amb assentament. Són aquelles que tenen una situació legal o regularitzada i amb treball estable.

Precàries. Són aquelles amb situació legal regularitzada, però amb situació laboral inestable.

Irregulars o indocumentades. Són aquelles la situació legal de les quals no està regularitzada i amb una situació laboral precària.

Clandestines. Són aquelles que, amb independència de la seva situació legal, exerceixen una activitat que toca la legalitat, como són les treballadores del sexe.

Les dones migrants procedeixen del Magreb, de llatinoamèrica, del països subsaharians, dels asiàtics, de l'Europa de l'Est. A Barcelona el 66% procedeixen d'Amèrica Central, el 56,6% d'Amèrica del Sud, 57,5% del sud-est asiàtic, 49,2% de l'Europa del Est; del Magreb i Àfrica del Nord són el 39,6% i el 37,8% són de l'Àfrica subsahariana. Per tant el creixement més important s'està donant en la població que ve de l'Europa de l'Est i Amèrica del Sud. Les causes que obliguen les dones treballadores a emigrar són diferents per raó del seu origen, però totes elles venen als països receptors per poder desenvolupar la seva vida laboral i social. Les diferències culturals i religioses dificulten,

en molts casos, la seva inserció en el país receptor i ens potencia a les dones autòctones a practicar estratègies de reconeixement de la diversitat i de la interculturalitat.

A través de l'Oficina d'Atenció a les persones Migrants hem conegut casos de dones i hem sabut que necessiten una atenció especial per causes com (reagrupació familiar, maltractaments, etc...) Per això hem decidit juntament amb Dones Llibertàries posar en pràctica un projecte d'atenció específica a les dones treballadores migrants.

Feminisme llibertari contra la violència del patriarcat.

Perquè el patriarcat és violència, és la destrucció de la vida i del sistema ecològic del planeta, és l'explotació dels pobles. Diem NO a la guerra, NO a l'explotació dels pobles, NO a la destrucció del medi ambient i diem NO a la violència de gènere que exerceix el patriarcat.

La violència de gènere sobre les dones, o violència que les dones patim pel fet de ser-ho, és una realitat de terror. Tanmateix el terrorisme cap a les dones no es considera com a tal, ni la societat el visualitza com un problema general, sinó com un problema individual de cadascuna de les dones. La violència de gènere, el terrorisme cap a les dones no està en regressió, sinó en un avenç clar quantitatiu i qualitatiu. Darrera d'aquesta violència roman una actitud de menyspreu cap a les dones, cap al nostre treball, cap als nostres cosos, dels quals molts homes es creuen amb dret a disposar. És per tant, un problema polític amb un efecte d'intimidació col·lectiva cap a les dones amb el propòsit que perdem la nostra dignitat i la nostra autoestima i al mateix temps el nostre valor social.

Per això, la CGT ha de tenir una actitud activa:

- En la defensa del dret de les dones a disfrutar del seu cos sense por a la violència dels homes.
- Perquè les dones adquirim els mateixos drets al treball i en el treball per aconseguir l'autonomia.
- Per facilitar la informació necessària a totes les treballadores i els treballadores amb l'objectiu de donar la màxima orientació i ajuda a les treballadores maltractades.

Perquè s'abordi a la si del sindicat la problemàtica del medi ambient introduint el conveni mediambiental en les empreses.

Feminisme llibertari de repartiment de tot el treball i la riquesa. Les dones treballem més hores que els homes, malgrat tot, participem molt poc dels beneficis econòmics. Si el treball de la dona es reflexés de forma fidedigna en les estadístiques es destruiria el mite que són els homes qui mantenen la llar.

Les dones realitzem el 67% del treball mundial, però solament la dècima part d'aquest és remunerat. Els homes realitzen el 48% del treball, però tres quartes parts d'aquest és remunerat.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

Les dues terceres parts de les persones pobres en el món són dones. Més de dues terceres parts de les persones analfabetes en el món són dones. Prop del 80% de les persones refugiades en el món són dones. A Catalunya, el 30% de la població femenina se situa en el estracte de rendes més baixes.

Però la pobresa femenina va molt més enllà de la pobresa econòmica. L'empobriment de les dones té molt a veure amb el paper que les assigna la societat. Les dones que s'incorporen al mercat de treball ho fan en condicions de doble jornada per ocupar-se del treball domèstic i de la cura de les persones que no és remunerat, sacrificant així part de la seva vida o la seva carrera professional, cosa que les introdueix en una dinàmica que les resta autonomia, llibertat i qualitat de vida, de manera que moltes dones acaben convertint-se en éssers per als altres, en lloc de per a elles mateixes. És el que s'anomena pobresa de gènere, o la pobresa oculta de la dependència. Per tant la feminització de la pobresa és solament un símptoma de la pobresa de gènere.

Les estadístiques no registren el treball de les dones a la llar, la cura de les persones i al sector informal no es comptabilitza l'impacte d'aquestes activitats en la economia.

Per tot això proposem:

- La generació de llocs de treball de cura de les persones, de serveis socials, perquè la dona pugui incorporar-se al mercat de treball.
- El repartiment del treball domèstic i de cura entre els homes i les dones perquè aquestes puguin incorporar-se plenament a l'activitat sindical i social.
- Que es comptabilitzi en les estadístiques econòmiques de Catalunya el treball invisible de les dones i la seva contribució al PIB.
- Que s'examini la relació entre treball no remunerat que realitzen les dones i la incidència de la pobresa sobre elles.
- La creació d'un Salari Social individual que cotitzi a la Seguretat Social i que generi drets a pensió contributiva.
- La reducció important de la jornada laboral. Treballar menys per treballar tots i totes tant en la producció com en la reproducció.

Feminisme llibertari d'ajuda mútua entre els treballadors i les treballadores.

Per una gestió dels temps compartit entre els homes i les dones.

- Les dones hem lluitat per arribar a una posició d'igualtat d'oportunitats amb els homes. Hem après que l'atribució de les responsabilitats de convivència a les dones ens situa en una posició de desigualtat quant a la participació sindical i social, que la gestió dels temps ha estat dissenyada amb una visió androcèntrica del món. Hem comprovat que les discriminacions evidents (salaries, categories professionals...) són més fàcils de visibilitzar. Però també que hi ha altres de més subtils i amagades que es presenten com a hàbits o rutines i que és necessari fer visibles per intentar entre tots i totes canviar perquè afecta el funcionament i la participació de totes i de tots. Estem parlant d'una nova organització dels temps on es trenqui la divisió entre el que és privat i domèstic i el que és públic i social perquè ambdós gèneres poguem participar en igualtat de condicions i d'oportunitats.

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

- La CGT està ara en les millors condicions per incloure totes les potencialitats i totes les identitats en un projecte comú?
- Ens hauriem de preguntar quantes dones estan en condicions de planificar un temps propi per dedicar-lo als seus desitjos personals en l'àmbit privat.
- Ens hauriem de preguntar si la divisió sexual del treball i dels temps no impedeix el desenvolupament de les dones tancades a l'univers dels afectes personals sense transformar-lo també en afectes socials.
- Ens hauriem de preguntar quants homes al nostre sindicat estan en condicions de planificar un temps propi per dedicar-lo als seus desitjos personals en l'àmbit privat, familiar o convivencial.
- Ens hauriem de preguntar si aquesta divisió del treball i dels temps impedeix el desenvolupament afectiu dels homes allunyats de la cura de les persones.
- Ens hauriem de preguntar si aquesta divisió sexual del treball i dels temps dificulta l'harmonia entre homes i dones per a la resistència i la transformació social del sistema.
- La CGT és un sindicat amb voluntat d'incloure en el seu projecte els i les joves amb treballs precaris, treballadores i treballadors migrants i les dones amb responsabilitats familiars o de convivència. Totes elles són dones que han de conciliar la vida laboral, familiar i sindical, en el nostre cas. Totes elles mantenen una gestió dels temps en equilibri inestable, tanmateix són molt valuoses per al nostre projecte sindical i social. Moltes d'elles no disposen d'hores sindicals, però mantenen una doble o triple presència: laboral, domèstica i sindical.
- La situació de precarietat laboral en el treball dificulta la participació sindical de les dones. La doble presència en un repartiment dels temps no igualitari dificulta la seva identificació en la lluita sindical. Els valors socials dominants de repartiment de l'àmbit privat per a les dones i l'àmbit públic per als homes produeix la inhibició en la participació sindical. Solament és necessari mirar la composició dels comitès d'empresa i les seccions sindicals. Quan les dones ocupen càrrecs, normalment ho fan en temes socials, però poques vegades ocupem càrrecs de secretaries generals.

Proposem "acció positiva" dins del sindicat per tal de potenciar la participació de les dones des de la secció sindical a les secretaries generals, potenciant una política de gestió dels temps que tingui en compte les realitats de les dones:

- Per la promoció d'hores sindicals amb perfil de dona.
- Per la promoció de dones a les eleccions sindicals.

I en una acció conjunta de totes les treballadores i els treballadors de CGT proposem l'ajuda mútua consistent en la denúncia, la difusió de la informació i la implicació en les accions de les lluites pels drets laborals que es portin a terme en les empreses, en els sectors, en els sindicats, ... contra els acomiadaments, la discriminació sindical, sexual, racista ...

ANNEX 1 A LA RESOLUCIÓ DEL PUNT 5

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

El Congrés aprova el sigüent text, sobre el vot particular (annex 38, acta pàgina 41), com acord de resolució:
"Què a la pròxima Conferència Sindical de CGT de Catalunya s'inclogui, com a punt de l'ordre del dia, el marc català de relacions laborals"

Museu de la tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

RESOLUCIÓ DEL CONGRÉS AL PUNT 6

PREÀMBUL A LA PONÈNCIA

La ponència que presentem íntegrament és el reflex del dictamen que es va expressar en el XIV Congrés de la CGT a Valladolid a nivell estatal (4-2001).

El debat que es va suscitar en aquells moments continua reflectint, en bona mesura, allò que opinem sobre la nostra estratègia d'actuació internacional y dels nostres llaços d'interrelació amb organitzacions afíns.

Per altra banda y davant la possible creació d'una Secretaria de Relacions Internacionals a nivell de Catalunya, opinem que no és necessaria ni convenient perquè creiem que la representació de la CGT a nivell de l'Estat espanyol ha de ser única pel que fa a les nostres relacions internacionals amb organitzacions afíns.

ESTRATÈGIA INTERNACIONAL DE LA CGT

Introducció

Si bé a la CGT sempre hem tingut voluntat internacionalista, l'avenç de la globalització econòmica fa més necessari que mai establir estratègies i aliances que ens permeten fer front als plans de les multinacionals i del capital internacional.

Cal tenir en compte, que amb l'economia globalitzada els nivells d'actuació i d'enfrontament amb el capitalisme són múltiples, ja que hem de combatre l'explotació a què sotmeten els treballadors del Tercer Món, evitar els efectes que sobre les nostres condicions de treball té el trasllat de la producció a altres països més pobres, evitar el xantatge permanent que suposa les possibilitats de tancament i de trasllat d'empreses, lluitar per igualar els salaris i fer valer els drets dels treballadors que arriben de països més pobres, lluitar per aconseguir eliminar, mitjançant el repartiment de la riquesa, la pobresa que permet la competència entre treballadors de països diferents, ... i de ben segur que ens oblidem algun motiu.

Relacions amb organitzacions sindicals afíns

Si aquests problemes ens condueixen a una necessitat de coordinació i de lluita a nivell internacional, hem de tenir en compte que en un marc més proper ens enfrontem a la realitat de la Unió europea.

En aquest espai europeu més immediat també es produeixen els problemes derivats de la famosa "competitivitat", però, a més, ens trobem amb una sèrie de Directives europees que

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

condicionen i regulen el desenvolupament de la activitat en sectors productius concrets, vetant al sector públic com a pas previ a la seva desarticulació.

La creació de comitès d'empresa europeus exigeix que estiguem preparats per afrontar unes relacions laborals que avui superen el nostre àmbit d'actuació com a organització sindical. Per no parlar d'un espai econòmic comú en què els treballadors i les treballadores ens emportem la pitjor part.

Aquests fets ens obliguen a prendre'ns amb especial interès la recerca de contactes i col·laboracions amb altres organitzacions sindicals per fer front a problemàtiques comunes.

Per la nostra experiència directa, coneixem amb força aproximació quina és la realitat del sindicalisme alternatiu més enllà de les nostres fronteres: multitud d'organitzacions, sovint barallades entre elles, sense que sapiguem ben bé el perquè; totes es reclamen hereves o representants autèntiques d'alguna cosa i, en general, amb molt poca realitat sindical darrera i amb això es provoca que algunes reunions de caràcter internacional en què hem estat presents no ens han semblat el camí per construir alguna cosa seriosa amb compromisos concrets.

En qualsevol cas, és el que hi ha i obligatòriament amb això hem de treballar.

Pel que fa a la temàtica de treball començaríem situant, en primer lloc, les relacions organització amb organització, ja que ens sembla lògic, encara que per l'experiència d'aquests darrers anys, estem convençuts que és en el terreny de les problemàtiques concretes i en les relacions sector per sector, on podrem avançar més decididament cap a l'objectiu de col·laboració internacional, tot cercant solucions i actuant junts.

Quant al terreny ideològic, com anarcosindicalistes que som, ens agradaria veure renèixer una AIT forta resorgida de les cendres, però pel que hem vist en aquests anys, es tracta d'una remotíssima possibilitat, ja que no trovarne gaire organitzacions afins a gaire països, cosa que no ha de llastrar en cap cas la recerca de noves formes de coordinació internacional. És amb les organitzacions anarcosindicalistes amb les quals principalment hem de treballar per unir les nostres relacions.

Estem obligats a cercar vies d'apropament i trobada amb diversos tipus d'organitzacions, per a la qual cosa podríem recórrer a un esquema de cercles concèntrics: un nivell més gran de col·laboració amb les organitzacions més properes i uns espais més amples per donar cabuda a altres nivells de col·laboració.

Per últim, hem d'identificar països i organitzacions amb els quals volem mantenir una relació especial. Com a exemple poden servir les relacions amb aquell complicat entramat social i sindical que existeix al Marroc, o també el cas de Mèxic i el zapatisme on el nostre objectiu hauria de ser contribuir a la constitució a mig termini d'una organització sindical

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

tan semblant com sigui possible al nostre model, o aquelles relacions que són fructi de les recents trobades internacionals.

Xarxes internacionals de resistència

La globalització econòmica requereix una resposta també global, tant en el seu contingut reivindicatiu com en els seu abast territorial. Les últimes protestes (Seattle, Prha,...) juntament amb els nous moviments revolucionaris locals, el més significatiu dels quals és l'EZLN, han donat el tret de sortida als nous moviments socials contra el neoliberalisme i la globalització econòmica. L'assiduitat, l'abast i la repercussió d'aquestes protestes exigiesen per la nostra part, si volem participar-hi, d'unes actuacions rapides i de vegades precipitades, que sovint xoca amb els nostres mecanismes de decisió.

Al mig de les noves relacions socials de mercat que el neoliberalisme forja al seu pas, cada vegada són més les veus que s'aixequen contra la injustícia, la degradació del planeta i la deshumanització a què ens aboca aquest sistema i que reivindiquen.

Amb tot, ni els partits polítics (immersos en les seves lluites internes i sempre al servei dels seus propis interessos) ni el sindicalisme col·laboracionista (sumit en el corporativisme i en la defensa d'uns pocs treballadors amb ocupació) constitueixen avui una eina per combatre les polítiques neoliberals. És més, assistiesen silenciosos, i bona part d'ells fins i tot hi donen suport, al discurs dominant.

En aquest estat de coses, la CGT ha de replantejar-se els seus objectius i els mitjans utilitzats per ser un instrument capaç de combatre la nova organització del capital mitjançant la nostra integració —que no dissolució— en aquestes xarxes, dit de passada, afins al nostre ideari tant en els objectius com en el funcionament, i participar en elles com qualsevol altre col·lectiu i construir nous projectes de suport mutu, d'economia alternativa, contrainformatius,...

Per això, és necessari que a la CGT s'obri un debat amb deteniment sobre què és la globalització econòmica, les conseqüències i les noves xarxes i els nous moviments de resistència, per tenir les coses clares quan s'hagi d'actuar. I, allò que és més important encara, aquest debat s'ha de fer arribar a la base, als sindicats, a les seccions sindicals, a tots els afiliats.

Per altra banda, és imprescindible que la nostra participació en aquestes xarxes internacionals es descentralitzi i es treballi des de les localitats (pensar global, actuar local). Per això, cal respectar la realitat social de cada lloc i els moviments que hi existiesen, ja que és en aquest marc on hem de desenvolupar les nostres idees i la nostra tasca.

Prioritats

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

L'ordre lògic en la col·laboració seria el següent:

1.- proximitat geogràfica

- 1) Països del nostre entorn geogràfic (França, Portugal, Marroc, Itàlia...)
- 2) Resta de països europeus
- 3) Resta del món

2.- proximitat pràctica i ideològica

Ens sembla important intensificar i crear llaços amb altres moviments i organitzacions d'altres llocs del món afins a nosaltres, des de l'horitzontalitat. No es tracta que una o dues persones vagin de país a país a establir relacions institucionals amb moviments, grups, partits o sindicats, sinó que ha de ser una relació d'intercanvi d'experiències, d'enriquiment personal i col·lectiu de i per a tots i cadascun de nosaltres i dels nostres ens. Per això, tot el món ha de tenir-hi accés i de cada viatge, ha d'informar-se; quan l'ocasió ho mereixi, fer una jornada de difusió a l'organització.

Sí creiem, amb tot, que ha de reiterar-se que, qualsevol grup de treball de temes internacionals a la CGT, ha de tenir molt clar que si, per exemple, mai s'han tingut relacions, com organització amb partits polítics autoritaris ni amb sindicats "corretja de transmissió" d'aquests, així cal seguir llevat que es decideixi el contrari en el comici corresponent i que no és legítim "colar-lo" per la via de la solidaritat internacional o qualsevol altra.

En resum, l'esquema que proposem seria el següent:

- És fonamental el treball sobre aspectes laborals i socials concrets
- Tenir sempre en compte la proximitat geogràfica
- Establir espais successivament més amples de col·laboració segons nivells d'identitat.
- Crear una comissió internacional per desenvolupar el treball acordat i decidit per la CGT.
- L'SP Confederal és el coordinador del treball de la Comissió Internacional.
- Davant el dubte i entre comicis, les plenàries confederals decidiesen.

Pel que fa a la despesa econòmica és necessari diferenciar dos nivells diferents:

1/ Nivell Sectorial i/o Territorial

- Cada sector o ens territorial ha de finançar les seves pròpies actuacions i en cas de no ser possible, recórrer a la bossa comuna

2/ Nivell Confederal

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

- Fixar la quantitat del pressupost destinat al treball internacional
- Fons econòmic comú amb el percentatge decidit i les aportacions voluntàries per incrementar el fons.
- Qualsevol activitat internacional serà exclusivament finançada amb aquest fons econòmic.
- Qui vulgui finançar una activitat concreta només ho podrà fer amb aportacions al fons comú, per evitar favoritismes i relacions "forçosament" privilegiades.
- Sobre les despeses de funcionament de la Comissió Internacional decidirà el Comitè Confederal.

Conclusió

Potser sembla un esquema complicat, però la nostra experiència ens avisa de quins poden ser els perills de llançar-se a l'aventura internacional sense tenir en compte allò que ja hem après en aquest i altres terrenys. Cal ser responsable amb tot allò que es fa amb les cotitzacions dels afiliats i de les afiliades.

L'aspecte econòmic forçosament ralentitzarà també l'avenç de les relacions internacionals, per la qual cosa caldrà anar estudiant cada compromís i cada actuació, per poder adequar la despesa a la lògica del funcionament de la nostra organització.

La comissió internacional haurà d'incloure totes les persones i estructures interessades en aquesta tasca i que haurien de ser el motor del nostre treball internacional. Farà d'assessorament i un seguiment, per tal de garantir que allò que arriba a qualsevol part en nom de la CGT és realment allò que la CGT diu. No som desconfiats, però no volem que algú pugui utilitzar la CGT per dur missatges diferents als de l'organització.

Per al desenvolupament d'aquest aspecte tan important, la comissió internacional ha de ser un mecanisme de coordinació que garanteixi que cada sector o territori no digui coses diferents en nom de la CGT, que no es perdi informació, que no es perdin oportunitats, que no ens enganyin dues vegades seguides amb la mateixa història,...

Per a nosaltres és molt important que la CGT aconsegueixi assolir un bon nivell de col·laboració a nivell internacional al més aviat possible, però és més important que ho aconseguim fer amb sentit, dins de la lògica del nostre funcionament i sense permetre ni malbarataments, ni actuacions personalistes.

Hem d'iniciar el camí de manera coordinada, sense pressa però sense pausa, i consolidar estendre la nostra alternativa sindical i social.

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

RESOLUCIÓ DEL CONGRÉS AL PUNT 7

Adequació de l'estructura del sindicat als acords confederals en immigració:

L'última Conferència Sindical sobre Immigració realitzada a Catalunya va constituir un canvi de rumb del sindicat en aquest tema. Els que subscrivim aquest text entenem que les conclusions d'aquesta Conferència vulneren o modifiquen acords congressuals previs de l'Organització a nivell federal i confederal (com l'últim Congrés de Valladolid). És a dir, la Conferència va prendre acords que no estava capacitada per a prendre. Aquest és un greu error, la responsabilitat del qual correspon a tots els qui vam participar a l'esmentada Conferència; un error que el Congrés que anem a realitzar ha de corregir.

Al mateix temps considerem que existeixen aspectes de la nostra tàctica i estratègia en la Immigració que no van quedar resolts en el comicis anteriors del nostre sindicat. Amb aquest text intentarem també aportar sobre aquests perquè serveixin al debat que es realitzarà en el pròxim Ple Confederal d'abril.

Índex:

- 1.- La Conferència Sindical de Catalunya sobre Immigració i els anteriors Congressos confederals
- 2.- La immigració en el marc de la Globalització
- 3.- Les nostres propostes

1.- La Conferència Sindical de Catalunya sobre Immigració i els anteriors Congressos confederals.

Anem a explicar les nostres opinions centrant-nos en 3 aspectes que considerem claus i que estan continguts en els acords adoptats en la passada Conferència Sindical: el punt 4 dels texts aprovats denominat: "aplicació dels nostres acords"; el Pla d' Acollida; i l'estructura que es resol per el Servei d'Atenció als/les treballadors/es estrangers/es.

1.-a) Sobre "aplicació dels nostres acords"

Diuen els acords de la Conferència Sindical:

"Es en la intervención donde cobran vida los acuerdos congresuales y donde se pone a prueba nuestra capacidad para hacerlos vivir entre los trabajadores (...) Igual que nuestro objetivo de transformar las estructuras productivas y ponerlas en manos de la clase obrera queda en estos momentos en el marco de las negociaciones de convenio (...), los objetivos que nos marcamos en los congresos los hemos de buscar en función del escenario y de las posibilidades que nos encontramos en cada momento. Y en particular, en las fuerzas con que contamos nosotros y con las que cuenta en ese momento, la patronal o el gobierno."

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

Nosaltres no creiem que el nostre intent de transformar la societat quedi ni en aquests moments ni mai en l'estret marc de la negociació dels convenis. Respecte a això els acords del Congrés de Valladolid són extensíssims i per no allargar-nos solament anem a citar aquí alguns paràgrafs. Diu allò aprovat en aquest congrés:

"El sindicalismo actual está atrapado en su papel (de lo que cada uno tiene que decir en torno a los grandes actos sindicales de la negociación colectiva). Hay un reparto de papeles: (...) De lo que se trata es de romper nuestros propios papeles y de sacar al sindicalismo del papel que se ha asignado.(...) No podemos encasillarnos y en la negociación colectiva menos. La estrategia (...) no puede limitarse al marco legal de Negociación Colectiva (...). La negociación colectiva laboral -a pesar de su importancia- no es hoy el centro del sindicalismo, ni constituye una preocupación de los trabajadores susceptible de hacerles abandonar su habitual pasividad."

De l'anterior afirmació, la Conferència Sindical treia la conclusió que *"en movilizació y luchas de clases no sirven las matemáticas ni los dogmas. Una consigna o manera de lucha no se puede aplicar siempre como una receta."* Nosaltres compartim aquesta conclusió però ens sembla que se queda coixa si simultàniament no s'afirma que no solament ens plantegem els objectius "immediatament possibles" sinó que expliquem que les reivindicacions parcials solament són útils si ens col·loquen en millors condicions per defensar les més globals i la revolució social que pretenem. Defendre allotjament, cursos de reciclatge i qualsevol reivindicació parcial no solament és necessari sinó imprescindible; però el nostre sindicat no pot quedar-se en això sinó que ha d'explicar pacientment a cada moment i a cada lluita que aquestes reivindicacions solament són passes parcials per aconseguir la igualtat de drets entre els treballadors siguin immigrants o no, igualtat de drets que mentre existeixin els papers es concreta en la reivindicació de Papers per tothom.

Es va pretendre presentar aquesta discussió a la passada Conferència com un debat sobre la oportunitat de defensar la reivindicació de Papers per tothom en determinades situacions. Però darrera d'aquesta discussió s'han volgut canviar els trets d'identitat de la CGT en l'Immigració. Fins ara la cara amb la que la CGT es presentava davant els immigrants era justament la defensa intransigent de la regularització per tots sense excepció; la Conferència ha volgut canviar tot això, el nou tret d'identitat de la CGT tindrà que ser el Pla d'Acollida aprovat per la Conferència sense pràcticament discussió i amb el quasi general desconeixement del mateix per part dels delegats. Un pla d'acollida que s'adapta a la Llei sense combatre-la, un pla que a més vulnera resolucions dels congressos de la CGT com demostrarem en el punt següent.

1. -b) Sobre el Pla d'Acollida

Encara que en les "premisses" d'aquest Pla es refusi la Llei d'Estrangeria i es reclami la regularització, el conjunt del pla es manté dins dels marcs de l'actual legislació: es planteja un pla de 6 mesos després del que es vol que els treballadors immigrants i els autòctons tinguin les mateixes condicions i s'oblida que després d'aquests 6 mesos l'immigrant (si no compleix els estrictes requeriments de la Llei de Estrangeria, i tots els que vinguin en el futur no els poden complir) continuarà sense papers i per això sense cap possibilitat

d'accedir a un treball legal. La política de "cupos" del PP és solament la legalització del treball temporal per immigrants que estan en els seus països d'origen per temps determinat i l'obligatorietat de tornar quan acabi el contracte (solament per un reduït nombre de persones), i cap possibilitat de legalització per els 200.000 sense papers que es troben en el estat espanyol, és una cosa per a la qual el Pla d'Acollida no té resposta i sense respondre a això, tot immigrant que en el futur arribi sense contracte a l'estat espanyol té com únic futur legal, la deportació.

Però a més en el desenvolupament d'aquest pla es vulneren acords dels comicis de la organització com la reivindicació del Salari Social. Així encara que el pla afirma que: "tanto la alimentación como el transporte público deben estar garantizados. En el primer caso, sea comedores colectivos, en las residencias... en el segundo, con bonos de transporte gratuito"; en cap cas diu taxativament que els immigrants recent arribats al territori de l'estat espanyol seran acreedors d'un salari social digne i suficient.

Els acords del Congrés de Valladolid són clars: O sigui, tenim aprovat el salari social en els nostres acords congressuals i hem de donar contingut als mateixos i per això hem d'entendre que tot home o dona que pugui, per l'edat, incorporar-se al món laboral i no ho aconsegueixi, entre altres causes per la situació del mercat laboral, ha de tenir dret al salari social i si aquest, segons els nostres acords, cotitza a la seguretat social, genera tot el dret que d'això es derivi. El salari social s'abonarà a les persones amb càrrec a la recaptació dels impostos generals.

I també és clar el Congrés de Valladolid al definir el nostre marc reivindicatiu:

Exposem un llistat reivindicatiu molt més conegut i en gran part aprovat a anteriors comicis i fruit de campanyes per el repartiment del treball i la riquesa:

1. Salari Social
2. Igualtat de Drets

A igual treball igual salari sense importar el lloc de procedència, el gènere, el tipus de contractació. Per la desaparició de les subcontractes i les ETTs. Papers per tothom

3-a La definició del SATE.

- *La última Conferència Sindical de Catalunya va determinar canviar la trajectòria anterior de Portes Obertes, independentment de la opinió que es tingui sobre aquesta trajectòria anterior, la nova definició converteix Portes Obertes en quelcom absolutament aliè a l'impuls de la mobilització i organització dels immigrants.*
- *Diu la ponència aprovada en el paràgraf on es fixen les comeses de la nova Portes Obertes reconvertida en SATE: "Portes Obertes debe ser ese servicio y trabajar para informar, orientar y asesorar al inmigrante sobre visados, permisos de trabajo y residencia, reagrupación familiar, obtención de la nacionalidad, procedimientos sancionadores,... El tratamiento de los documentos de este servicio no se basará únicamente en la tarea administrativa sino en la información y concienciación de los inmigrantes para su autoorganización y afiliación. De esta manera será el encargado de dirigir a las personas que vengán solicitando ayuda que no sea estrictamente jurídica o administrativa, al sindicato correspondiente para su atención sindical." Per qualsevol que ho llegeixi amb la ment clara no és necessari aclarir que la paraula autoorganització figura a la frase anterior com un pur ornament, les paraules mobilització o lluita ni figuren.*
- *Per el nostre sindicat el paper de les assessories laborals o jurídiques és molt diferent, no són simples gestories sinó que han de servir com tots els nostres medis per a la conscienciació i mobilització dels*

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

treballadors, els "plets" i discussions amb la patronal no es guanyen en els despatxos judicials si abans no es guanyen en el terreny de la mobilització i la lluita quotidiana. La lluita per els papers no es guanya amb els expedients realitzats correctament o mitjançant recursos judicials intel·ligentment plantejats, es guanya o es perd fonamentalment a la mobilització quotidiana dels immigrants sense papers; per aquesta lluita, el última Conferència Sindical de la CGT de Catalunya no té plantejaments ens desarma completament.

2.- La immigració en el marc de la Globalització

El binomi globalització-immigració considerat especialment problemàtic, perquè es parla de lliure circulació de les persones, el triomf de la democràcia occidental que s'imposa basant-se en guerres brutes, de recursos productius, equilibris mediambientals, deute extern, l'estrenyer relacions entre activitats econòmiques realitzades a tot el planeta, el desenvolupament humà en el món.

El capitalisme global ha anat imposant en el món un estil de progressos, una relació amb el medi ambient i unes relacions entre grups socials o economies nacionals que conflueixen en una sola estratègia, que és l'acumulació contínua de la riquesa i el poder en menys mans, d'un capital mundial cada vegada més concentrat i centralitzat. La reproducció ampliada del capitalisme global es regeix i es regula per unes lleis i mecanismes de funcionament objectius, que són modificables mitjançant polítiques conscients.

No hi ha capitalisme salvatge diferent essencialment d'un capitalisme amb rostre humà: el capitalisme és el capitalisme, quan no és salvatge és perquè *no pot* o no li cal fer-ho a escala global; pot *ser humà* per a uns alhora que salvatge per a altres, o salvatge per a tots. En la història no hi ha una sola fase de capitalisme **humà per a tothom**; les seves lleis impliquen objectivament l'alienació mercantil, la desigualtat i la polarització, els mecanismes de funcionament del capital produeixen indefectiblement aquests efectes.

El capitalisme global confereix al sistema econòmic mundial tres trets fonamentals: L'estructura centre-perifèria; La Divisió Internacional del Treball i la Internacionalització del Capital.

L'ESTRUCTURA CENTRE-PERIFÈRIA: Les economies desenvolupades funcionen com productores i consumidores, tenen un desenvolupament auto centrat; les perifèriques participen en el sistema més com a productores que com a consumidores, i tenen un desenvolupament extravertit. Les primeres dominen i controlen els mercats mundials, les perifèriques són dependents.

DIVISIÓ INTERNACIONAL DEL TREBALL: la novetat fonamental del capitalisme global respecte el capitalisme colonial ha estat incorporar algunes economies i zones de la perifèria a la fàbrica mundial, milions de treballadors s'han posat a produir, en llargues jornades i baixos sous, uns béns salarials, que sent així barats permeten mantenir controlat el fons mundial de salaris. Aquesta incorporació a la fàbrica mundial ha estat considerada com la panacea per al subdesenvolupament, l'èxit, el miracle de les economies, l'exemple el tenim en les asiàtiques, anomenades economies emergents.

INTERNACIONALITZACIÓ DEL CAPITAL: a la superació dels marcs nacionals per part del propi procés de reproducció econòmica, d'aquí l'exigència de la mobilitat extrema que tenen els capitals per poder ser invertits productivament o especulativament i obtenir guanys en termes de rendiments o de posicions en els mercats. Les polítiques de les institucions

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

econòmiques del capitalisme global (EM, BM, FMI, OMC) no han parat d'incidir en aquest aspecte, amb la coneguda combinació de liberalització, obertura, desregulació i privatització, posant a l'abast del capital global tots els recursos naturals i humans de qualsevol territori del planeta. Lliure mobilitat de les mercaderies, lliure mobilitat de les inversions, *però no lliure mobilitat dels treballadors*, només els és útil al capital en la mesura en què la dirigeix i controla i al restringir la mobilitat de les forces de treball, converteix també en problemàtica la immigració.

LA POLÍTICA DEL GOVERN PER IMPLEMENTAR LA LLEI D'ESTRANGERIA

L'estat espanyol des del 1985 ha vingut aplicant polítiques estatals cap a les persones immigrades, sent el seu enfocament permanent el control policial en les fronteres i una perspectiva d'ordre públic que han marcat el caràcter restrictiu de totes les actuacions de l'administració pública. La línia bàsica de la política espanyola d'estrangeria en torn a: Control de fluxos migratoris, la integració dels immigrants i l'ajuda al desenvolupament als països de procedència són simples enunciats voluntaristes.

La vigent Llei d'Estrangeria 8/2000 que va ser la contrareforma del PP, va modificar un 80% dels articles de la Llei 4/2000. La llei del PP retalla de forma cruel els pocs drets de les persones immigrades sense papers ampliant el marge de la discrecionalitat de l'administració i per tant de la policia amb l'objectiu de controlar el flux migratori.

L'arc parlamentari s'ha mogut en un espai d'ambigüitat calculada que no evidencia diferències substancials sobre els grans eixos sobre els quals discorre la immigració i que s'evidencia cada vegada que sorgeix una lluita en la població immigrada: successos racistes de l'Ejido; can Anglada, els tancaments de les esglésies en l'àmbit estatal, mai s'observa en els partits polítics diferències entre ells.

L'estat espanyol en tots aquests anys ha anat acumulant lleis, disposicions i normatives enormement contradictòries, d'escàs suport jurídic, perquè ha quedat demostrat com es vulneren els drets humans dels immigrants. Els diferents governs han aconseguit portar en detriment qualsevol desenvolupament polític, social i administratiu integrador cap als immigrants, impossibilitant que la immigració avanci en un enfortiment de la democràcia i de la pròpia solidaritat a partir del respecte mutu, la pròpia riquesa aportada per la immigració. La perspectiva policial i legal ha ocupat tots els espais, sense deixar espais per desenvolupar iniciatives socials, el què ha quedat és que les persones immigrades es troben en una situació de contínua vulnerabilitat.

La Llei del 1985 va establir un procés puntual de regularització d'immigrants, un procés que va generar un caos perquè va formar una gran borsa de treballadors estrangers sense papers que no podien regularitzar. Totes les lleis d'estrangeria demostren la seva incapacitat per regular els fluxos d'arribada i documentar els immigrants que es troben a Espanya en condicions de clandestinitat. El desenvolupament de tantes normes parteix de la consideració que les persones immigrades són il·legals i que han de provar els seus bons fins. La inseguretat jurídica cap als immigrants que aquestes lleis proporcionen és una constant que es manté fins a l'actualitat.

La filosofia dels Contingents està basada en una falsedat legal, perquè la legalització es dirigeix als futurs immigrants que vulguin entrar a Espanya a treballar, els sol·licitants fins el 2000 han estat persones que es troben sense papers en l'estat espanyol; la sol·licitud es basa en una oferta de treball dels empresaris, es col·loca les persones immigrades sota la

dependència d'aquests, la qual cosa afavoreix tot tipus de frau i explotacions laborals; la normativa, terminis, tramitació i regulació del contingent canvia cada any, la qual cosa provoca angonya a les persones immigrades perquè els seus papers tarden més d'un any.

A Espanya milers de treballadors estrangers poden acreditar arrelament, compten amb oferta de treball i realitzen esforços per integrar-se durant molts anys i que podrien ser regularitzats però els escassos permisos de residència i treball fan impossible la seva legalització.

Veiem, doncs, un sistema pervers en la concessió de permisos que afavoreix l'actuació de les màfies professionals sense escrúpols que s'enriqueixen per la tramitació de papers, per ofertes de treball falses, falsificació de documents, no només a Espanya sinó en els mateixos consolats i ambaixades espanyoles en els països d'origen. Les lleis d'estrangeria són autèntiques maquinàries per a la creació d'immigrants sense papers com a conseqüència de l'enorme dificultat per accedir a un permís de treball o residència, que va acompanyada de la complexitat administrativa i escàs personal que mai és permanent en el seu lloc de treball. De manera permanent es mantenen una borsa de treballadors sense papers que és superior a 100.000, com a normal i quotidià, ells s'han convertit en pilars fonamentals per a alguns sectors econòmics i determinades ocupacions, que podem dibuixar un mapa d'ocupació per a immigrants, llocs que els espanyols han deixat d'ocupar, treballs cada vegada més desqualificats, que produeixen una progressiva segmentació del mercat de treball, dirigint els immigrants a l'explotació laboral.

En aquest marc apareix una nova figura d'immigrant: **EL TEMPORER** de menys de nou mesos de treball, són els immigrants temporals que venen a treballar en campanyes agrícoles concretes i que són retornats després al seu país d'origen, s'estima que el camp espanyol necessita 300.000 temporers cada any.

Sota l'argument de realitzar activitats contràries a l'*ordre públic*, es detenen les persones immigrants sense papers, se les empresona i se'ls dona un tracte de delinqüents, segons la mateixa llei assenyala que es troben *retinguts no detinguts*, els Centres d'Internament són l'expressió clara, l'exemple viu del discriminatòria que és la Llei d'Estrangeria, el seu reglament perquè en aquests centres es violen els drets humans de les persones detingudes. La totalitat dels estrangers que són a la presó tenen iniciat un procediment d'expulsió. Aquestes expulsions es realitzen sense cap tipus d'assistència jurídica, perquè aquesta possibilitat és potestativa de l'administració.

En l'actualitat, la política d'emigració se situa en la criminalització dels sense papers. L'estat admet que els immigrants són necessaris per a l'economia espanyola però no es facilita la seva regularització; als immigrants residents se'ls reconeix com a mereixedors d'uns drets bàsics de caràcter social, econòmic, educatiu, deixant sempre clar que són les persones immigrades les qui han d'integrar-se.

Amb la majoria absoluta del PP, ens enfrontem a una contraofensiva en al pla d'aplicació de la Llei 8/2000, per al govern la seva llei ha de complir-se al peu de la lletra, ha posat en execució el programa de les quotes només a les persones que els empresaris escullin en els països d'origen amb els quals el govern ha signat convenis, per als sense papers que es troben en el país sense oferta de treball, sense tres anys com a mínim que puguin demostrar la seva estada a Espanya el seu objectiu és l'expulsió; només la decisió de lluita dels immigrants impedirà les expulsions, a l'estiu el moviment va suportar una derrota, no significa que tot estigui acabat, perquè si el camí és llarg i dur les diferents batalles que es

donin canviaran el mapa d'aquesta guerra que impedeix la lliure circulació de les persones i la seva igualtat de drets en els països de la UE i en concret a l'estat espanyol.

RACISME I EXPLOTACIÓ

L'estret de Gibraltar és l'escenari cruel i assassí de milers de morts per naufragi de ciutadans i ciutadanes africans, que per raons polítiques i econòmiques viatgen cap al paradís europeu en fràgils barquetes anomenades pasteres, en cada una d'aquestes embarcacions s'hi troben un màxim de 55 persones accentuen les possibilitats de morir afegits els corrents típics de l'estret, no ho fan perquè vulguin morir, les lleis d'immigració no els donen possibilitats de viatjar en ferri com qualsevol persona, aquesta és una tragèdia que és a la mirada de tot el món, un món que silencia aquestes morts i per tant es converteix en còmplice d'aquesta situació, d'aquest crim, perquè l'estret s'ha convertit en un cementiri per a milers de persones immigrants a la recerca d'un món millor i apareix com si fossin Morts inútils. Els consolatats dels seus països d'origen no els concedeixen el visat per entrar en el pas fronterer; tots ells/es es troben amb la necessitat de sobreviure i l'únic que troben com a forma d'entrar en el paradís les màfies que els cobren grans quantitats per creuar l'estret un pas clandestí que converteix el viatge en un negoci per a uns i molt imminent per a altres des del 1989 es calculen les morts de 200.000 a 300.000 persones que en paraules concretes són una mort lenta e inexorable de persones innocents. Són culpables els governs de la UE que van firmar el Tractat de Shengen i especialment el govern espanyol que amb la Llei d'Estrangeria actual ratifica la negació d'un visat per entrar a l'estat espanyol contribuint a aquesta tragèdia. L'arribada d'immigrants en pasteres és una agressió violenta contra els pobles africans i contra les persones que viuen en el camp de Gibraltar perquè suporten una guerra emmascarada i el seu treball de forma sistemàtica és recollir cadàvers, per tant, en ple 2001 assistim a una guerra bruta que és el genocidi dels pobres, treballadors, joves, mares embarassades i nens. S'ha convertit en un assassinat en massa, qui digui el contrari, que ho expliqui. Als immigrants marroquins se'ls retorna de manera immediata, sense cap tràmit d'expulsió; als subsaharians se'ls atorga atenció però amb un procediment d'expulsió sota el braç. Aquest negoci afavoreix les màfies que creixen i es desenvolupen a l'empara de la Llei d'Estrangeria, ja que aquesta impedeix un pas normal en les fronteres. Als ciutadans espanyols solidaris que s'aplica multes i coaccions per recolzar els immigrants en situació d'indefensió front a les costes de Tarifa i altres.

ELS SENSE PAPERS A L'ESTAT ESPANYOL:

A principis de l'any 2001, els immigrants van iniciar mobilitzacions, la reivindicació bàsica de les quals era els seus papers, interpel·laven d'aquesta manera el govern i la societat sobre la seva situació. Aquesta acció col·lectiva de persones immigrades que per la seva situació d'extrema fragilitat han de superar un sens fi d'obstacles. I al fer-ho han aconseguit quotes de mobilització mai aconseguides en qüestions relacionades amb l'immigració: 45.000 manifestants a Barcelona, 10.000 a València, 6.000 a Madrid, desenes de milers en altres províncies.

Les persones immigrades sense papers són diverses pel que fa a l'origen nacional: Àsia, Àfrica, Amèrica Llatina, Europa de l'Est.

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

La importància dels tancaments és de primer ordre, per aquesta via els immigrants van superar les dificultats que tenen els sense papers: l'extrema dificultat de constituir-se com a col·lectiu per les limitacions de no accedir a res per no tenir papers, precarietat en les condicions de vida i de treball. El ser una persona sense papers no és un status valorat, sinó criminalitzat per la política per la Llei d'Estrangeria del qual tothom vol sortir-ne; no tenen a veure amb categories conegudes i valorades com *la classe obrera*, sobre les qual es van construint altres moviments.

Els sense papers van construir al seu torn un espai d'homogenització entre els propis col·lectius d'immigrants perquè van participar membres de diverses comunitats, sumada la gent solidària autòctona i amb papers que va recolzar la lluita. Experiència com la del Pi a Barcelona, amb assemblees realitzades en cinc idiomes, permet avançar de forma extraordinària en la relació entre comunitats ètniques molt allunyades entre si en la vida quotidiana.

Els tancaments van permetre fer visibles els immigrants sense papers, trencant amb la imatge de clandestins i amb el que aquesta figura porta associat *d'il·legalitat, de delinqüència*, posant l'accent en què la seva situació és producte de la política governamental. Són subjectes actius, no passius. Són el centre d'atenció, desperten simpaties; són ells els qui decideixen, no és decideix per ells, són ells els qui parlen dels seus problemes, no són interpretats per altres. L'objectiu és evitar que les persones immigrades sense papers pateixin sofriments afegits per no tenir documentació, quan els immigrants en vaga de fam apareixen davant l'opinió pública com a víctimes i com a protagonistes de les seves reivindicacions, la societat legitima la reivindicació de papers per a tothom.

Exerceixen drets de reunió, associació, manifestació que la Llei els nega i front a l'amenaça d'expulsió asseuen l'Administració a negociar sobre la seva situació. Són part integrant de la societat civil en conflicte. És legítima el discurs de papers per a tothom, tingut per radical, al mostrar-lo amb persones de carn i os, és una eina de primer ordre per obtenir recolzaments solidaris dels moviments socials, va obligar a flexibilitzar les postures amb la mirada posada a resoldre el problema bàsic d'aquesta lluita: Els Papers.

El tancament dels immigrants sense papers en les esglésies de Barcelona i Cornellà van deixar clares algunes lliçons:

- a) Els moviments poden lluitar encara que les circumstàncies polítiques siguin adverses: Implementació de la Llei d'Estrangeria 8/2000, amenaça de 20.000 expulsions, un suposat rebuig de la població autòctona cap als immigrants.
- b) Els col·lectius d'immigrants van decidir el tipus de lluita: Vaga de Fam i Tancament, la seva durada i el seu final.
- c) Les persones immigrades tancades van ser objecte de la negociació amb el govern i l'administració.
- d) L'objectiu central de la Lluita: els papers, les eines de pressió per aconseguir l'objectiu: vaga de fam i tancament de 47 dies sumat a la decisió de la unitat dels col·lectius implicats i el recolzament de les organitzacions solidàries sense posar condicions.
- e) La presa de decisions per a les negociacions es realitzava en l'assemblea d'immigrants.

- f) L'Acord de Barcelona va ser el model d'acord per als altres tancaments: Huelva, Madrid, Múrcia, València.

La lluita dels sense papers és una lluita de llarg abast, els tancaments no es van fer per a derogar la Llei d'Estrangeria, a França amb una tradició de lluita els Sans-papiers, porten 30 anys de tancaments, vagues de fam, manifestacions. Amb cada lluita que es resol amb èxit el que s'aconsegueix és millorar les condicions legals dels seus participants. I només quan s'ha produït el concurs excepcional d'altres circumstàncies, han arribat a plantejar-se fins i tot, modificacions legislatives de cert abast. A l'estat espanyol és l'inici d'un moviment que lluita. Que s'organitza, que sofreix cops.

Combinar l'horitzó de denúncia de la Llei amb els objectius més immediats, en els tancaments es va poder comprovar que no sempre s'ha sabut guardar aquest equilibri, sempre problemàtic: les diverses sortides dels tancaments. Semblava que els tancaments només poguessin finalitzar en el supòsit d'aconseguir un reconeixement del govern amb la modificació radical de la Llei. En aquells moments aquest plantejament resultava absurd. Es va aconseguir la revisió generalitzada dels expedients rebutjats, atorgar legalitat als que mai van tenir possibilitat de tenir una oferta de treball, que va ser conseqüència directa de la mobilització. Barcelona amb el seu acord, més la garantia de l'Església va aconseguir un dels objectius més importants: per a totes les persones sense papers que vivien a Espanya fins el 23 de gener de 2001 estan legalitzades, el què no s'ha complert és el que respecta a l'administració amb el seu oferiment de cursos de formació ocupacional, ofertes de treball i de dotació de personal en les oficines del govern civil perquè els immigrants tinguin una atenció eficaç. Aquesta lluita va demostrar als sense papers que front a la passivitat o a possibles negociacions amb l'administració, és més positiva la mobilització. Que la lluita sí paga. Aquesta necessitat d'aconseguir guanys positius és crucial per posteriors mobilitzacions i per al desenvolupament del moviment.

3.- Les nostres propostes

Analitzant el mapa de la CGT en immigració es pot comprovar que no existeix un projecte únic per a les diferents localitats, el que existeixen són acords de Congressos que assenyalen la línia general de l'organització, per això, no es d'estranyar que recentment a finals del 2000, Acció Social Estatal va aconseguir treure un document analitzant allò de nefast de la llei d'estrangeria i amb cartells que es plantejava la línia global per a la defensa de Papers per a tothom, "no volem amos ni esclaus".

Com a regla general tots/es hem defensat com a discurs de l'organització el recolzar la lluita de les persones immigrants plantejant: Derogació de la Llei d'Estrangeria i el seu Reglament, la regularització de totes les persones immigrants, residència, permís de treball permanent, per la igualtat de drets, no a la discriminació laboral, igual treball igual salari, per un món sense fronteres.

Un marc únic a nivell estatal de treball, de discurs, no ha existit, perquè tenim un handicap a l'organització que la immigració no és tema de tots/es, seguim bloquejats en la visió assistencial, no s'ha pogut superar l'acceptar l'immigrant com a un igual, com a part

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

integrant de ser un obrer, treballador, els immigrants no surten de l'exclusió sols pel desig dels demés sinó canviant els esquemes i accions que portin a aquesta integració.

El que segueix és una sèrie d'aportacions que hauran de discutir-se a la Plenària d'abril en el punt d'immigració per a complementar l'activitat del sindicat en aquest tema.

Hem de distingir amb absoluta claredat les diferents maneres de facilitar la integració dels immigrants en les estructures de la CGT. Seria equivocat considerar a l'immigrant en el seu conjunt de la mateixa manera que un treballador de ple dret, equiparant-lo a qualsevol treballador autòcton. En aquest sentit s'hauria de fer la distinció entre els treballadors i treballadores amb i sense papers, i per tant, diferenciar les propostes d'integració al sindicat:

IMMIGRANTS AMB PERMÍS DE TREBALL I RESIDÈNCIA:

En aquest cas correspon la seva afiliació als sindicats de ram, que per a la seva ubicació en la producció li correspongui, gaudint dels mateixos drets i deures que qualsevol afiliat autòcton.

IMMIGRANTS SENSE PAPERS:

En aquest cas, particular i diferenciat de la situació legal i administrativa dels immigrants anteriorment esmentats, proposem la creació d'un espai que podríem anomenar ÀREA D'IMMIGRACIÓ. Les possibles funcions de l'Àrea serien: Orientar, informar i organitzar, perquè mitjançant la seva participació directa pugin concretar les seves reivindicacions: la lluita pels papers, seguiment de la tramitació dels expedients, i vinculació amb altres organismes que treballin en la resolució dels temes d'habitatge, sanitat, educació, treball i altres.

De cap manera, l'àrea d'immigració s'entendrà com un sindicat específic, els immigrants s'afiliaran mitjançant el sindicat que els hi pertoqui o que s'acosti més a la seva realitat professional.

Creiem que amb aquest proposta es donaria un marc d'integració més saludable a la vida política del sindicat, evitant d'aquesta manera un *desembarcament* negligent d'immigrants sense papers en el sindicat d'Oficis Varis, perquè aquesta orientació en l'afiliació deixa sense resposta i sentit l'atenció que pugui prestar aquest sindicat, atès que les seves demandes no estarien vinculades a cap conveni laboral.

ASSEMBLEA DE PERSONES IMMIGRANTS

L'àrea d'immigració haurà de tendir a que les diferents comunitats s'organitzin i nomenin un portaveu amb caràcter rotatiu (cada sis mesos), la qual cosa permetria que les convocatòries de les assemblees, el seu contingut i el seu debat estimuli l'autoorganització i tractin concretament les seves reivindicacions socials: dret a manifestar-se, sindicar-se, a reunir-se i a recolzar solidàriament la lluita de la població autòctona (com a Miniwat, moviment antiglobalització).

Altres aspectes de responsabilitat de l'àrea d'immigració serien: Sensibilització, formació i campanyes contra la xenofòbia i el racisme.

Museu de la Tècnica de Manresa 22, 23 i 24 de Febrer de 2002

PROPOSTA DE FUNCIONAMENT EN XARXES:

El fenomen polític-social que significa la immigració planteja un nou desafiament a la solidaritat i en particular al nostre sindicat, per la qual cosa hem de crear i decidir nous funcionaments que facin possible estendre a nivell local, comarcal, provincial i estatal xarxes en lluita que permetin enfrontar al mateix nivell la política repressiva i excloent de l'Estat en matèria d'immigració.